

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

* 1915 *

2378

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Ἐκδόται : ΙΩΣΗΦ ΚΟΝΤΗΣ & ΣΑ

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Τόπ. Ζιβίδου, Ι. Κόννη και Σα—Γαλατᾶ.

ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἄνοιξις. Ὄταν ἡ σπιτονοικοκυρά μου μοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα, ἐνῶ τῆς χρεωστῶ τρία μηνιάτικα.

Θέρος. Ὄταν ἡ γυναῖκά μου ρρινιάζει γιὰ ἐξοχή.

Φθινόπωρον. Ὁ κολαούζος τῶν διδασκάλων . . .

Χειμῶν. Ἐφέτος αἰώνιος, γιατί δὲν θάχουμε οὔτε λάστιχα, οὔτε παλτό.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Ἀκινδύνου μάρτυρος. Ἐορτάζει τὸ Ἠλεκτρικὸ τράμ.

Ξένης τῆς ὀσίας. Ἐορτάζει ἡ ξένη ὕλη τοῦ « Περιδρόμου. »

Πλατίωνος ὀσίου. Ἐορτάζει τὸ ἱλαρὸν βλέμμα τοῦ κ. Σαράδου.

Γαλακτίωνος μάρτυρος. Ἐορτάζουν ὅλοι οἱ σουτσηδες ποῦ βάζουν καὶ γάλα στὸ νερό . . . .

Χιονίας μάρτυρος. Ἐορτάζει ἡ « Σατυρική Ἑβδομάς » τοῦ « Πᾶνε Ρῶτα ».

Εὐτυχοῦς τοῦ ὀσίου. Ἐορτάζουν ὅσοι ἀγοράζουν παπούσια ἀπὸ τὴν « Toison d'Or ».

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἐορτάζω ἐγὼ ποῦ παντρεύθηκα!

Τῆς Κοιμήσεως. Ὅσοι διαβάζουν τὸ « Ἐμπρός ».

ΗΜΕΡΑΙ ΑΠΟΦΡΑΔΕΣ

Διά τὸ «Ἄνω-Κάτω». Ὅταν καθυστερεῖ ὁ «Κόπανος».

Διά τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐράνων. Ὅταν δὲν γίνονται σεισμοί.

Διά τοὺς ἐπιτρόπους. Ὅταν κλείουν ἡ Ἐκκλησιές.

Διά τοὺς μπακάληδες. Ὅταν ξεπέφτει ἡ ζάχαρι.

Γιὰ μένα. Ὅταν ἡ «Toison d'Or» ἀποφασίσῃ νὰ μοῦ κόψῃ τὸ μισὸ μηνιάτικο «ἔνεκα ἡ κρίσις».

Διά τὸν «Βούρδουλαν». Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ φιγουράρῃ στοὺς μπακάληδες.

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ "ΒΟΥΡΔΟΥΛΑ,"

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔρχεται ὁ Ἅγιος Βασίλειος, ἀλλὰ στὸ δρόμο πέφτει σὲ χέρια ἀγυρογδύτηδ ν οἱ ὁποῖοι τὸν ξεγυμνώνουν. Ὁ ἅγιος ἀναγκάζεται ν' ἀναφερθῇ στὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία προβαίνει εἰς ἀνακρίσεις καὶ βρίσκει ὅτι οἱ ξεγυμνώσαντες τὸν ἅγιον ἦσαν ... μπακάληδες, καὶ μάλιστα πατριῶται τοῦ ἀπὸ τὴν Καισαρεία.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Γιγρῶσσεται διαγωνισμὸς ταχύτητος μεταξύ διαφόρων Ἀτμοπλοῦδων. Τὸ βραβεῖον τὸ πέρνει ἡ Μαχσοουέ.

Οἱ Βούλγαροι διαμαρτύρονται διεκδικοῦντες τὸ βραβεῖο διὰ τὸ «Μπελομόρετς».

ΜΑΡΤΙΟΣ

Οἱ Ρῶσοι κυριεύουν τὴν Πετρούπολι· τὸ πρακτορεῖον Πετροπούλεως ἀγγέλλει τὸ πρᾶγμα ὡς ἔξῃς· «Σήμερον περὶ τὴν ἡν πρωινήν τὰ

στρατεύματά μας εἰσήλασαν ἡρωικῶς εἰς Πετρούπολι· ἡχμαλωτίσαμεν 2 1/2 ἑκατομμύρια, πρὸς δὲ καὶ τὸν Τσάρον!"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Συνέρχονται τὰ δύο σώματα, καὶ προβαίνουν εἰς διαφόρους σοβαρωτάτας ἀποφάσεις. Τῇ εἰσιγῆσει γνωστοῦ συνοδικοῦ, ψηφίζεται νομοσχέδιον περὶ προστασίας τῶν χηρῶν...

Ὁ Κωσταρίδης διαμαρτύρεται διὰ τὸν σφετερισμὸν τοῦ προνομίου του.

ΜΑΪΟΣ

Ὁ κ. Ἀνδρεάδης ἐορτάζει τοὺς εἴκοσι Μαῖους του.

Προσκαλεῖται ὁ χοροδιδάσκαλος κ. Παπαδημητράτος ἕπως διδάξῃ εἰς τὰς Ζαππίδας τὸ «Ταγκὸ» μὲ δωδεκάλιρον μισθόν.

Διαμαρτύρονται οἱ διοργανωταὶ ἐκδρομῶν «ἀνὰ τὰ μαγευτικὰ τοπεῖα» ἡμερῶν, ἑσπερῶν, ἀπογευματινῶν, κτλ. διότι χάνουν τὸ χέρι των τὸ ... ἀριστερό.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Τὸ Μαυροβούνιον κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Μεξικοῦ· εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐπέρχεται μεγάλος πανικός, καὶ ἡ τσέπη πολλῶν γίνεται πανὶ μὲ πανί.

Ὁ Γαρμπῆς ἀποφασίζει ν' ἀγοράσῃ ἓνα εἰκοσάρικο καπνὸ, βάζει ἔμωσ ἄλλον νὰ τὸν πληρώσῃ.

Ὁ χοροδιδάσκαλος κ. Ρουσσος δίδει χορὸν εἰς τὴν Γλώσσαν τῆς Πριγκήπου· σωστὴ κοσμοπλημμύρα ἐπέρχεται μὲ ἀποτέλεσμα τρία καὶ μισὸ γρ. κέρδος. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα τέτοιο ἀποτέλεσμα τοῦ χοροῦ τῆς Γλώσσης, ὁ κ. Ρουσσος θαγκάνει τὴ γλώσσα του.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἀνασυστήνεται ἡ «Νέα Σκηνὴ» μὲ ἰσόβιο Πρόεδρο τὸν κ. Λαδίκα.

Καθηγητὴς τῆς δραματικῆς διορίζεται ὁ κ. Τέρπανδρος μοναδικὸς γιὰ τὸν ρόλο τοῦ «Φάλλικαν».

Τὸ τράμ τσαλακπατεῖ κάποιον, ἀλλὰ τοῦ κόψτει μόνον τὰ πόδια· ὁ παθὼν εὐχαριστεῖ τὴν ἐταιρεία, γιὰτὶ δὲν τὸν ἔκοψε ὅλον.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἡ «Toison d'Or» ξεκάνει ὅλα τὰ παπούτσια της στὸ Γαλατᾶ καὶ στὸ Πέραν.

Ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ πάρουν μένουσιν στὸν ἄσσο! Δίδεται ἀναφορά καὶ ἡ «Toison d'Or» ἀναγκάζεται νὰ τὰ . . . ξανακάνῃ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ γαμίας τῆς «Toison d'Or» (ὑποδήματα) χαρίζει τὰ κινέζικα παπούτσια του στὸ μουσεῖο. Ἀμέσως τοῦ δίδεται ὁ τίτλος τοῦ ὑψηλοτάτου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν κάμει ν' ἀψηλώσῃ ἀκόμα περὶ πολὺ.

Κηρύσσεται διαγωνισμὸς καλλονῆς, καὶ τὸ βραβεῖο τὸ πέρνει ὁ κ. Τέρπανδρος διὰ τὰ ἴσια πόδια του.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὁ κύριος Δελῆ Γκιαβούρης διορίζεται διδάσκαλος στὸ Ἰσμύρ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Μεφιστοφελῆς τοῦ παραθέτει δεῖπνον, εὐχόμενος ταχεῖαν ἀναχώρησιν.

Ὁ κ. Λαδίκας ἀγοράζει λάστιχα βερσεὲ ἀπὸ τὴν «Toison d'Or».

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Γίνεται συνεδρίασις τῶν ἐπιτρόπων ὄλων τῶν ναῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς. Προκαλεῖται καὶ ὁ κ. Παχτικός ὁ ὁποῖος ἀρχεται ἀμέσως φάλλων τὸ μπῆκαν κλέφτες στὸ μανδρί.

Ἀρχίζουν αἱ ἐχθροπραξίαι μεταξὺ κάποιου μεγαλοσχήμου καὶ τῆς δμβρέλας κάποιας διδασκαλίσης.

Τὸ βραβεῖον ἀρετῆς ἐφέτος δίδεται εἰς τὸν Κωσταρίδην.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Κλείεται ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων, τὸ Μαυροβούνιον ὁμῶς ἀνθίσταται, καὶ ἔτσι ὁ πόλεμος γίνεται φτοχὴ καὶ ἀπὸ ξαναρχῆς!

Ὁ κ. Λαδίκας ἀποφασίζει νὰ πληρώσῃ 20 γρόσια διὰ τὰ λάστιχά του, ζητεῖ ὁμῶς ἐξοφλητικὸν μὲ τέμπρο 21 γροσιοῦ.

Κατενθουσιασμένη ἡ «Toison d'Or» τοῦ παραχωρεῖ ἀκόμα ἓνα ζευγάρι.

Ὁ κ. Παχτικός διορίζεται πρωτοψάλτης στὸ Μουχλιό, καὶ πέρνει ὡς βοηθὸ του τὸν χοροδιδάσκαλον κ. Παπαδημητράτον. Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ὁ κ. Παπαδημητράτος βγάζει κάρτες μὲ τὸ νέο τίτλο του.

Ἡ «Toison d'Or» κόψτει τὰ μισὰ μηνιάτικα, καὶ ὁ κ. Τέρπανδρος ἀναγκάζεται νὰ κἀνῃ καὶ τὸν λαοστρο!

Προφητείας

“ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΩΣ,,

τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει «Βουρδουλεύς» :

Ἐκδώσω «Βούρδουλάν» μου τὸν βαρύγδουπον, καὶ ἐξαπολύσω αὐτόν, τοῦ διασκεδάσαι τὴν πληξίν ἣν ἐπέφερον τοῖς λαοῖς μου τὰ σατυρικὰ ἅπαντα.

Καὶ διασκεδασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ γνώσονται οἱ Πολῖται τὰ ξεκάρφωτα αὐτῶν, διότι λόγος «Βουρδουλέως» ἐστὶ καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτούς· εἰ καλὸς ἐνώπιον ὑμῶν «Βούρδουλας» δότε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἢ ἀπείρασθε.

Καὶ ἔστησαν τὴν ἀξίαν μου, δεκάρας ἐκ νικέλου ὀκτώ.

Καὶ εἶπε «Βουρδουλεύς» :

Καθήσω αὐτάς εἰς τὸν κουμπαραῦν, καὶ σκέψομαι εἰ δόκιμον ἐστὶ τοῦ δαπανῆσαι αὐτάς· μανίκιον γάρ ἐπανωφορίου μου, πῖλός τε καὶ πηλομεβάδες τῇ κατοφερείᾳ ἄγουσι.

Ἐξῆλθεν οὖν «Βουρδουλεύς» ἐπὶ τὸ πρατήριον, καὶ εἰστήκεισαν παρ' αὐτῷ μαγαζατζῆδες πολλοί, ὅτι μουστερῆς οὐρανόθεν πέπτωκε.

Καὶ ἐδαπάνησε «Βουρδουλεύς» δεκάρας τέτταρας· ἐπεὶ δὲ τῇ ἀπορίᾳ κατείχετο τί τὸ ὑπόλοιπον ποιῆσαι, παρατυχῶν ἐπίτροπος εἶπε αὐτῷ—Ἐταῖρε! ποίει ὡς κἀγὼ ποιῶ τῷ ἐμῷ δίσκῳ. Κάθεσ αὐτὸ εἰς τὸ χωνευτήριον τῆς τσέπης σου!

Καὶ ἔλαβε «Βουρδουλεύς» τὸ ὑπόλοιπον, καὶ ἐνέβαλεν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιον, καθὰ συνέταξεν αὐτῷ ἐπίτροπος.

T. A.

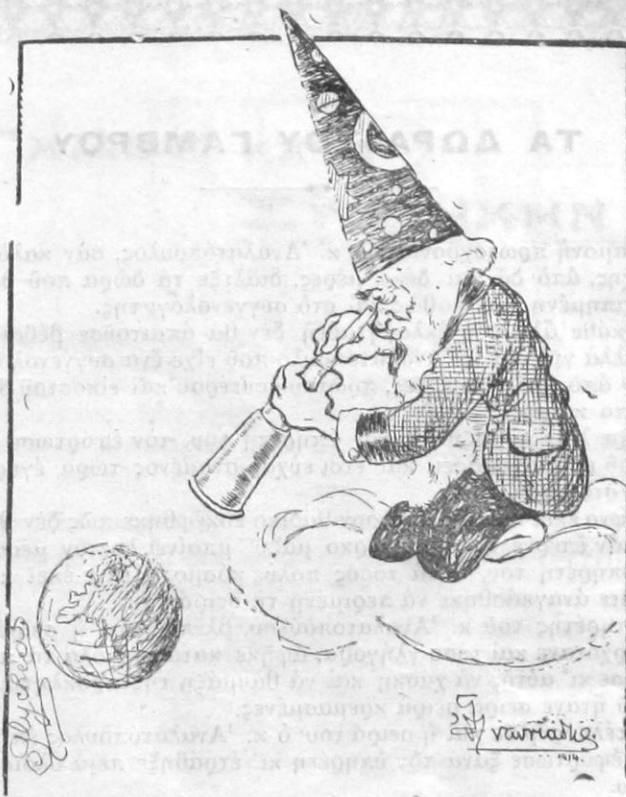

Μιά φορά οί αστρονόμοι έρευνούσαν τ' αφηλά,
νέο άστρο γιά νά βρουνε, μέσα στ' άστρα τά πολλά.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

Κι' έφέτος ήλθες άγιε, από τή Καισαρεία,
μά πάσχοντες οί άμοιροι δεινή άδεκαρία,
σέ χαιρετάμε φτωχικά, μονάχα με λαγούτα,
μη περιμένεις δηλαδή, νά δής σιό μάτι φροῦτα!

Τά μπερεκέτια, άγιε, πετάζανε τά προῦτα...
λόγια του κόσμου μην άκοῦς, μόν' τή κοιλιά μας ρώτα,
σέ τοῦτο τόν παλιόκαιρο, ως Ρόκφελερ χαιρέτα,
έκείνον που σιό σπύρι του κατέχει μιά γαλέτα!

Βρέ, τί χρόνια! οί αστρονόμοι τώρα βλέπουν χαμηλά,
όχι πειά γιά νάβρουν άστρο, αλλά ίπιποτα... ψιλά!

“Άγιε Βασίλη, π' όλοι λέν πώς έχεις τόσες χάρες,
θα ήσουν καλλίτερος αν έφερες δεκάρες!
φωτιά νά πέση νά καῖ, φωτιά κι' αστροπελέκι,
αν δέν ζητάμε δπως λέν, δεκάρα με . . . .!”

‘Αφοῦ όλα τά πράγματα στή γῆ έχουν αλλάξει,
κι' εμείς οί δυό ως βάλουμε καινούρια μία τάξι...
προσφέρω εγώ τά κάλανδα, τά φτωχικά μου τοῦτα,
σου δίνω και τόν «Βούρδουλα» και δός μου σύ... τά φροῦτα.

T. A.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΓΑΜΒΡΟΥ

Παραμονή πρωτοχρονιάς· ὁ κ. Ἀναλατόπουλος, σάν καλὸς οἰκογενειάρχης, ἀπὸ δῶ καὶ δέκα μέρες, διάλεξε τὰ δῶρα ποῦ θάφερνε στὴν ἀγαπημένη του, καθὼς καὶ στὸ συγγενολόγι της.

Γιὰ κάθε ἄλλον ἢ ἐκλογὴ αὐτὴ δὲν θὰ ἀπαιτοῦσε βέβαια τόσο καιρό, ἀλλὰ γιὰ τὸν κ. Ἀναλατόπουλο ποῦ εἶχε ἓνα συγγενολόγι τουλάχιστον ἀπὸ τρεῖς ντουζίνες, πρώτου δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ βαθμοῦ, ἐχρειάζετο καιρός.

Ἐπῆρε λοιπὸν μαζὺ του τὸν ὑπηρέτη του, τὸν ἐφόρτωσε ὅλα τὰ δῶρα ποῦ εἶχε ἀγοράσει, καὶ ἔτσι εὐχαριστημένος τῶρα ἐγύριζε ἀγέρωχος στὸ σπίτι του.

Ἐξαφνα ἐκεῖ κοντὰ σ' ἓνα ὀρνιθάδικο ἐσκέφθηκε πῶς δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα ἂν ἔφερνε κι' ἓνα κοῦρκο μαζὺ· μπαίνει λοιπὸν μέσα μαζὺ μὲ τὸν ὑπηρέτη του, ἀλλὰ τόσοσ πολὺς κόσμος ἦτανε ἐκεῖ κι' ἀγόραζε, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ περιμένῃ τὴ σειρὰ του.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ κ. Ἀναλατοπούλου, βλέπων ὅτι ἡ σειρὰ αὐτὴ δὲν θὰ ἐρχότανε καὶ τόσο γλήγορα, ἀφῆκε κατὰ γῆς ὅλα τὰ πακέτα, καὶ ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ χάσκει καὶ νὰ θαυμάζει τῆς προκλητικῆς ὀρνιθῆς ποῦ ἦτανε σειρὰ σειρὰ κρεμασμένες.

Ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ του· ὁ κ. Ἀναλατόπουλος ἐπῆρε τὸν κοῦρκο, ἐφόρτωσε ξανά τὸν ὑπηρέτη κι' ἐτράβηξε πειρὰ ὀλοῖσια στὸ σπίτι του.

Ὅτον ἔφθασε, τριγύρω του μαζεύτηκαν ἡ γυναῖκα του, τὰ παιδιὰ του, καὶ ἡ ἀγαπημένη του ἡ πεθερὰ ποῦ τὴν εἶχε τάξει δὰ κι' αὐτὴν πῶς θὰ τῆς ἔφερνε κάτι θαυμάσιο.

Ἀνοίγει ὁ κ. Ἀναλατόπουλος τὰ πακέτα, ἀλλὰ φρίκη . . . . .
Τὰ πακέτα ἐκεῖνα δὲν ἦτανε δικὰ του· τοῦ τὰ εἶχαν ἀλλάξει στὸ ὀρνιθάδικο!

Βρίζει ὁ κ. Ἀναλατόπουλος τὸν ὑπηρέτη, ὁ ὑπηρέτης τὸν ταουκτοσῆ, ἡ κυρία Ἀναλατοπούλου τὸν κ. Ἀναλατόπουλο, μὰ μόνον ἡ πεθερὰ, ποῦ ἦτανε κουφή, καὶ φαίνεται δὲν ἐκατάλαβε τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή, δὲν βγάζει μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της· εἶχε πέσει τὸ μάτι της ἐπάνω σ' ἓνα πακέτακι ποῦ ἦτανε πολὺ προσεκτικὰ τυλιγμένο, μέσα σὲ χρωματιστὸ χαρτί, καὶ ἔγραφε ἀπάνω «στὴν πεθερὰ μου»!

— Ὁ καῦμένος ὁ γαμβρούλης μου! ἐσκέφθηκε· ἄς εἶναι καλὰ ποῦ δὲν μὲ ξέχασε! . . . .

Ἀρπάζει τὸ πακέτο, τὸ ἀνοίγει μὰ . . . . ποιὸς εἶδε τὸ θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθηκε!

— «Παληάνθρωπε! μασκαρᾶ! αὐτὸ ἦταν τὸ δῶρό σου;!

Μέσα στὸ πακέτο, ἦτανε τυλιγμένος ὁ «Βούρδουλας» ποῦ κάποιος ἄλλος τὸν προώριζε βέβαια γιὰ τὴ πεθερὰ του!

T. A.

ΓΑΜΟΣ ΚΑΤὰ ΣΥΝΘΗΚΗΝ

A'.

Ὁ Γέρω Πέτρος σκέφθηκε μὲ μῆς νὰ παντρευθῆ,
κι' ἀμέσως ἀπεφάσισε νὰ πάρη ὅποια λάχη,
στραβή, κοντοῖ, ἀνάπηρη, μὰ ὅποια κι' ἂν βρεθῆ
μὲ ὅλα τὰ ὀγδόντια του, ποῦ ἔφερε στὴ ράχη.

Κι' ἔβαλε μιὰ μεσίτρια, τὴ νύφη νὰ τοῦ βροῖ,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν στέκεται, ἀπάνω κάτω τρέχει,
τὸ σπίτι του ὀλόκληρο τὸ γέρω δὲν χωρεῖ
γιατ' ἡ καρδιά του καίεται καὶ στενοχώρια ἔχει.

Ἡ νύφη τέλος βρέθηκε, μιὰ εὐμορφη ξανθή,
κοντεύει ὁ Πέτρος τὰ μυαλὰ νὰ χάση, συμφορὰ του!
στὴ πρώτη της ἡ γέρικη καρδοῦλά του ἀνθεῖ
καὶ τῶρα ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ τὴ χαρὰ του.

B'.

Παντρεύθηκε ὁ Πέτρος μας, μὰ τῶρα στὴν καρδιά,
ἀγνώστου νοιώθει θλίψεως τὸ πρῶτο συνεφάκι,
γιατὶ πολλὰ ἀνήθικα, κακόγλωσσα παιδιὰ,
τοῦ εἶπανε πῶς ἡ ξανθὴ εἶν' ἀνοιχτὴ λιγάκι.

Μιὰ μέρα στῆς ξανθοῦλας του τὴν κάμαρα κοντὰ
ἀκούσθη κάποιον τριξίμο, κι' ἀπὲ καὶ κάποιος κρότος,
μπαίνει καὶ βλέπει τὴν ξανθὴ μὲ ἓναν νὰ γλεντᾶ,
τοῦ εἶπε δὲ πῶς ἦτανε ἐξάδελφός της πρῶτος!

Ὁ Πέτρος μας, ὡς φρόνιμος, ἐσκέφθη πῶς μπορεῖ
κάθε γλαυκῶπις Ἀθηναῖ, ἐξάδελφο νὰ ἔχη,

"Όταν είναι μόνος του.

Τὸν παθῶν μου τὸν τάρραχον. . .

αὐτὴ τὴ πράξι τῆς ξανθῆς, ὡς φυσικὴν θεωρεῖ,
καὶ φυσικὰ εἰς ἄλλο τι ὁ Πέτρος δὲν προσέχει!

Ὅλιγες μέρες ἔλλειψε ὁ Πέτρος, καὶ ποθεῖ
τὴν εὐμορφη ξανθοῦλά του μὲ μιὰ καρδιὰ ἐρωῶντος,
τρέχει καὶ βλέπει, τί γὰρ δῆ! . . . τοῦ λέγει ἡ ξανθὴ
« οὗτος ἐστὶν ὁ δευτέρος, τοῦ πρώτου μου ἀπόντος.»

Ὁ Πέτρος μας ἐσκέφθηκε κ' εὗρηκε λογικόν,
—καθότι εἶναι ἔξυπνος— ἡ κάθε μιὰ γυναῖκα
γὰ δέχεται στὸ σπίτι της, αὐτὸ εἶναι φυσικόν,
τὸν δευτέρο της ξάδελφο, κ' ἀκόμα κ' ἄλλους δέκα.

"Όταν είναι με τὴν ἀνεψιά του.

Χαρᾶς μου τὴν καρδιὰν πλήρωσον παρθένε. . .

Ἔτσι ζωὴ περνούσανε χαρούμενη, χρυσή,
μὲ τὴν ξανθὴ ὁ Πέτρος μας εἶναι ξετρολλαμένος,
στὸ σπίτι μπαίνουν, βγαίνουνε κερήνες περισσοὶ
καὶ ὄλοι τους ἀρσιζήδες, κ' ἀρσενικοὶ τὸ γένος.

Γ'.

Ἀσθένησε ἡ ξανθοῦλα του καὶ μένει μοναχὴ . . .
μὰ ὁ Πέτρος μας σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ παραθῦρι,
βλέπει μετάνοιες ὡς τὴ γῆ, κ' ἀκούει μιὰ ἐσχί,
ποῦ ἔφαλλε εἷας διάκαρος κρατῶντας τὸ . . . φαλιῆρι!

Ὁ Πέτρος τώρα σκέπτεται καὶ μόνος του μιλεῖ . . .
ὅτι μπορεῖ ἡ κάθε μιὰ γὰρ ἔχη τὰ δικά της,

καὶ ἐπομένως διάκαρο σὶὸ σπίτι γὰ καλῆ
γὰ τὴν διαβίωσιν ξωρκισμούς, γὰ πᾶν' τὰ νευρικά της.

Μὰ ἄλλη μέρα ποῦ ἔτυχε ἐξαφνικὰ γὰ πᾶ,
μπαίνει ὁ Πέτρος μὲ δορμή, καὶ βλέπει. . . ἔ! καὶ βλέπει
μπροστὰ εἰς τὴν ξιωθοῦλα του γονυκλιῆ παπᾶ,
ψάλλοντα μὲ κατάνυξι εἰρημούς, ψαλμούς καὶ ἔπη.

Ὁ Πέτρος μας ὡς φρόνιμος ἐσκέφθη μονομιᾶς
—καθότι εἶναι ἔξυπνος πολὺ ὁ διαβολάκος—
οὐ μπορεῖ σὶὸ σπίτι του γὰ πάη καὶ παπᾶς,
γ' ἀποτελειώσῃ τὰ σιραβά, ποῦ ἄφησε ὁ διάκος.

Δ.

Τέλος—δὲν ξέρω τὸ γιατί—ἡ εὐμοσρη ξιωθὴ
ἄρχισε σὶὸν Πετρόκο μας συχνὰ γὰ κἀνῃ μοῦτρα
ἴσως γιατί ἡ ἄσιατη, γὰ εἶχε βαρεθῆ
τὴ θαυμασία, φαλακρὴ, καὶ γηραλέα κοῦτρα.

Κὶ ἔτσι λοιπὸν γιοῦζοντας σὶὸ σπίτι μὰ φορὰ,
ἡ ἄπιστη ξιωθοῦλα του τοῦ λέγει «γέρω ξίσουν»
καὶ τώρα μούσμονλα φαγὸν ὁ Πέτρος, συμφορὰ,
ἐξῆλθεν ὡς Ἀδὰμ γυμνός, μακρὸν τοῦ Παραδείσου.

T. A.

Μεταξὺ δύο λαδικῶν

- Τὶ κατάλαβες, γυρὰ Κατερίνα, σὶὸν Κινηματογράφου ποῦ πῆ-
γες χθές;
- Ἄμ' μήπως ἄκουσα τίποτε γὰ γὰ νὰ κατάλάβω;

ΤΟ ΘΑῦΜΑ

Βράδυ βράδυ, ἀνέβαινα τὰ σκαλάκια, ὅποτε εἶδα ἐκεῖ συναγ-
μένο πλῆθος ἀνθρώπων κ' ἀπὸ τὰ δύο φύλα, ποῦ σεριανίζανε μὲ
μεγάλῃ περιέργεια κάποιον θαυματοποιό.

Ἐπλησίασα κ' ἐγὼ καὶ ἤκουσα τὸν θαυματοποιό, ποῦ βαστοῦσε
στὰ χέρια του τυλιγμένο σ' ἓνα χαρτί καὶ τι, γὰ λέγει σὶὸν κόσμον
τὰ ἐξῆς ἀκατανόητα:

— «Αὐτό, κύριοι, εἶναι φρούριο, μὰ φρούριο δὲν εἶναι, εἶναι
γερὸ σὰν τὸ ἀτσάλι, μὰ ἀτσάλι δὲν εἶναι, εἶναι κομπὸ σὰν τὴν κοῦ-
κλα, μὰ κοῦκλα δὲν εἶναι, εἶναι ἐλαφρὸ σὰν τὸ παμπάκι, μὰ παμ-
πάκι δὲν εἶναι. . .»

— Μὰ τί εἶναι ἐπὶ τέλους, διάβολε; τοῦ φώναξα μὲ θυμό.

— «Εἶναι παποῦτσι τῆς **TOISON D'OR**, κύριοι!

Τὸ πῆρα, τὸ κύτταξα προσεκτικὰ, καὶ εἶδα πράγματι ὅτι ὁ
θαυματοποιὸς εἶχε δίκαιο.

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε: «Τώρα ποῦ ὁ θαυματοποιὸς ἔφυγε, πῆρε καὶ
τὸ θαῦμα μαζὺ του;»

Ἄχι, κύριοι. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἦτο, εἶναι καὶ θὰ ἦναι πάντοτε
μέσα στῆς βιτρίνες τῆς **TOISON D'OR**, σὶὸ *Γαλατᾶ, Πεγ-
σεμπὲ Παζάρ*, καὶ σὶὸ *Πέραν, δίοδος Παναγίας*.

Εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν

- Τὶ θὰ παίξουμε;
- Τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα.
- Καλά. Ἄρχισε λοιπόν.
- Ἄχ! γὰ μὴ σὲ εἶχα πάρει!

Δὸν Ζουάν.— Ποιὰν ἀπ' τῆς δυό;

ΠΩΣ ΕΣΥΜΦΙΛΙΩΘΗΚΕ ΜΕ ΤΗ ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ

Ἦτανε μιὰ θεοσκότεινη νύχτα τοῦ Φλεβάρη· ἔξω τὸ χιόνι ἐπεφτε ἀδιάκοπα, ἴσως γιὰ νὰ σκεπάσῃ τῆς παροιμιώδεις βρῶμες τῶν δρέμων μας.

Ἦμεθα γύρω σ' ἓνα τραπεζάκι, ἀκουμβισμένοι ὅλοι ἐπάνω του μὲ τοὺς ἀγκῶνας, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ τραπεζοῦ τὸ ὅποιον τρίζον ὀλοένα σὰν βωδάμαξα ἐμαρτύρει ὅτι δὲν θὰ ὑπέφερε ἐπὶ πολὺ αὐτὴν τὴν ἀγγαριὰ. Ἐξαφνα ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ φίλου μου Νίκου, μιὰ φωνὴ ἀπ' ἐκεῖνες ποῦ σοῦ κάνουν ἐντύπωση, εἴτε νὰ τὴ θυμᾶσαι γιὰ πάντα.

— Ἀκοῦστε βρὲ παιδιὰ νὰ σὰς πῶ πῶς ἐσυμφιλιώθηκα μὲ τὴ πεθερά μου ποῦ ὁ Θεὸς σχωρέσῃ τὴ ψυχὴ της.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ

(ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

Ἐγεννήθηκα στὰ χίλια ὀκτακόσια ὀγδόντα ἔξη, κι' ὅπως λέει ἡ μαμά μου, δυὸ τρεῖς ὥρες πρὶν νὰ φέξῃ ἡ μαμά καὶ τόσες ἄλλες, μ' ἐπροφήτευαν γιὰ κόρη, ἀλλ' ἐγὼ στὸ πείσμα ὅλων ξεπετάχθηκα ἀγόρι.

Μὴ γελάτε κύριοί μου, αὐτὸ σ' ὅλους μας συμβαίνει, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ πάντα ἐκεῖνο ποῦ προσμένει· μᾶς ἀρέσει νὰ ζητᾶμε ὅ,τι περὶ καλὰ συμφέρει, μὰ συχνὰ ἡ βρωμοτύχη τὸ ἀνάποδο μᾶς φέρει.

Καὶ ἐγὼ λοιπὸν ποῦ λέτε, ἔτσι τᾶφερε ἡ κατάρα, τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς μου νὰ διαλύσω τῆς ἐλπίδες, καὶ ἀντὶς κορίτσι νάβγω μιὰ ἀγριομουτσουάρα μ' ἓνα στόμα σὰν πηγᾶδι, καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδες...

Μὰ ὁ ἄνθρωπος δυσκόλως παρατάει τὴν ἐλπίδα· τὸν σκλαβώνει μιὰ ἰδέα καὶ τοῦ γίνεται πειρὰ πάθος, δὲν πιστεύανε ἀκόμα, καὶ ἀνοίγαν τὴν κοιτίδα, βλέποντας ξανά μὲ τρόπο μὴ τυχόν κι' ἔγεινε λάθος!

Εἰς τὰ χίλια ὀκτακόσια ἐννεήζοντα καὶ δύο, μὲ ἐστείλαν μὲ φοβέρες, οἱ γονεῖς μου στὸ σχολεῖο· γιὰτὶ ἴδω δὰ ποῦ τὰ λέμε, θὰ τὸ πῶ κι' ἂν σὰς ἀρέσει, δὲν τὸ γούσταρα καθόλου, κι' ὁ Θεὸς νὰ μὲ σχωρέσῃ.

Ἐπεράσαν τόσα χρόνια, μὰ δὲν ἔμαθα μιὰ γιώτα, ὁ μπαμπᾶς μου μὲ ἐβρῆκε περὶ κουτοῦκι κι' ἀπὸ πρῶτα, ὡς ποῦ τέλος στὸ θυμὸ τοῦ μοῦ ἐφώναξε μιὰ μέρα : «αἰ στὸ διάτανο βρὲ γυνὲ μου, καὶ ἀκόμα παραπέρα.

Ἔστερ' ἀπ' αὐτὴν ποῦ λέτε, τοῦ μπαμπᾶ τὴ σαπουνάδα, τὰ μπαγάζια μου στοὺς ὄμους, ἐφορτώθηκα ἐν πρώτοις, καὶ ἀπὲ ὅλες τῆς τέχνης, τῆς ἐπῆρα στὴν ἀράδα, καὶ κατήντησα στὸ τέλος ὁ πλανώδιος ἱππότης.

Γενικῶς παντοῦ φρονεῖται, πῶς καθέννας ποῦ γεννιέται, προορίζεται γιὰ κάτι... βρὲ ὁ κόσμος πῶς γελιέται, δὲν σὰς λέγω ἀνοησίες· νὰ, παράδειγμα ἐμένα, ποῦ προορισμὸ ὡς τότε, δὲν ἐγνώρισα κανένα.

Εἰς τὰ χίλια ἐννεακόσια καὶ ἀκόμα κι' ἄλλα ἔξη τᾶμπλεξα κι' ἐγὼ μὲ μᾶνα, καὶ τὴν πῆρα καταπόδι, ποῦ ἀναγκάσθηκε ὁ μπαμπᾶς της, στὰ γερά νὰ μοῦ τῆς βρῆξῃ κι' ὅπως λέει ἡ παροιμία, εἰς τὸ τέλος «πῆρα πόδι».

Λένε φίλοι άκροαταί μου, πώς στον κόσμο αυτόν τον ψεύτη
στον καθένα μας ή τύχη, μιá φορά μόνο του πέφτει . . .
μά και τοúτο είναι ψέμμα ! και άπόδειξις μεγάλη
ότι βρήκα κάποιαν άλλη.

Η αλήθεια είναι πώς πήρα μιá κάλσα του διαβόλου,
μά κι' αυτή πάλι τι πήρε ; έναν τύπο άργοσχόλου
κι' έπειτα εγώ την πήρα, μιá έντύπωσι να δώσω
πώς μπορώ κι' εγώ επί τέλους, κάτι τι να κατορθώσω.

Νά σάς πω άγαπητοί μου, γελασμένος δέν έβγῆκα
μέ αυτή την πανδρεία μου τον προορισμό μου βρήκα,
θα τό πω για να τελώνει, γιατί βλέπω σάς κουράζω . .
— 'Ο προορισμός μου ήτο, παιδοκόπι ν' άραδιάζω.

T. A.

Κυττάξε εκεί δά γυναικολόγι!
πού βγαίνει με πακέτα φορτωμένο
δουλεύει σαν χρονόμετρο ρολόγι
του ΔΟΓΚΟΥ,
τό Γουναράδικο τό ξακουσμένο !

'Ο ΔΟΓΚΟΣ αυτός μονάχα ξέρει
της περὸ μοδάτες γούνες να μās φέρη,
Σ' αυτόν μονάχα βρίσκονται
της φθήνεζας τὰ θαυμάσια,
γι' αυτό δά και ή γούνες του
ξεστáινουνε διπλάσια.

Κυρίες για γουναρικά
ποσώς μη πελαγώνεσθε,
να εύχεσθε ο ΔΟΓΚΟΣ
παντοτεινά να ζῆ,
γιατί με λίγο έξοδο
περίφημα μπαλώνεσθε,
διεύθυνσίς του :
Βέογλου, οδός Σου-Τεραζῆ.

Δέχεται τακτικῶς
έν τῇ Κλινικῇ του
Ο ΙΑΤΡΟΣ ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ
Ειδικὸς τῶν ΟΦΘΑΛΜΩΝ,
τῶν ΩΤΩΝ, τῆς ΡΙΝΟΣ,
και τοῦ ΦΑΡΥΓΓΟΣ.

Θεραπεία κατὰ μέθοδον άγγλικήν.

Αί άπαιτούμεναι έγχειρήσεις εκτελοῦνται
άνευ πόνου και άνευ αίμορραγιῶν.

ΠΛΗΡΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τακτικαί ὄραι επισκέψεων :

Καθ' εκάστην από 12—5 μ. μ.

Βέογλου, οδός Τούνελ αριθ. 115

Ἐπισθεν σταθμοῦ Τούναλ

Τοὺς άπόρους δωρεάν εκάστην Πέμπτην.

Τὰ καλλίτερα και άγνότερα ΒΟΥΤΥΡΑ και ΕΛΑΙΟΛΑΔΑ
ὡς και διάφορα εύρωπαϊκά ΤΥΡΙΑ, εύρίσκονται εις τό
Κατάστημα του Κυρίου Ν. ΚΑΜΙΛΕΡΗ και Σας,
Μεγάλη οδός Μπέογλου, παραπλεύρως του Γαλατῆ Σεραί.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "Ο ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ",
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μπέογλου, Γενῆ Σεχῆρ, παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ταταούλων.

Άκριβῆς εκτέλεισι Συνταγῶν, διάφορα εύρωπαϊκά εἶδη (Spécialités),
Μεταλλικά Νερά κτλ. Ιατρικαί Συμβουλαί δωρεαν.

Καβαλλιέρος.—Νά ! πάρε αυτήνα !

'Εδῶ ο φίλος μου έρριψε τριγύρω του κάτι φοβισμένες μα-
τιές, γιατί μολονότι ή πεθερά του είχε άποθάνη, αυτός πάλι
έπερνε τὰ μέτρα του για καλό και για κακό !

"Ολοι μαζί, καθὸ παντρεμένοι, και παιὸς λίγο παιὸς
πολύ έχοντες παράπονα κατὰ του Δεδιάθα αυτού τό όποιον
ονομάζεται πεθερά, έτεντώσαμε τ' αυτιά μας, για να μάθου-
με την σωτήριον αυτή συνταγή, που έφευρε ο φίλος μου για
να συμφιλιώνεται κανείς με τῇ πεθερά του.

— Πρέπει να ξεύρετε, εξηκολούθησε ο φίλος μου, ότι ή
πεθερά μου (νέες ματιές τριγύρω) ήτανε πολύ αυστηρά προ-
κειμένου για ζητήματα τιμῆς. Φαντασθήτε ότι δέν είχα τό
δικαίωμα να βγῶ στο παράθυρο, γιατί τό παράθυρο κατὰ
τῇ γνώμη της, θα μου έχρησίμευε για τῆς εργολαβίης μου
μέ τῆς γειτόνισες.

'Αλλοίμονο αν έσήκωνα λιγάκι τό στόρι του παραθυριου

ήτανε ικανή νὰ μὲ περιλούση μὲ ἄλλα τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα, ποῦ ἔγραφε τὸ ἰδιαίτερό της ὑβρεολόγιο.

Μιά μέρα ποῦ λέτε, εἶχα δουλειὰ στὸ Κατήκιο, ἔπρεπε ἐξάπαντος ν' ἀνταμώσω τὸν φίλον μου δικηγόρο Μ... περιώνυμο γυναικᾶ, τοῦ ὁποίου τὰ κατορθώματα ἔκαμαν κρότο στὸ χωριό.

Ἐπῆρα λοιπὸν τὸ θαπόρι, καὶ κατὰ τύχη ἐβρήκα τὸν φίλον μου πάνω στῆ σκάλα, ποῦ περιέμενε μὲ ἀνυπομονησίᾳ τὸ θαπόρι ἦτανε τόσο ἀφηρημένος ὥστε ἐδέησε νὰ τὸν κτυπήσω γιὰ νὰ μὲ δῆ.

— Κάτι ἀφηρημένος; — Ἄστα ἀδελφέ· ἔχω βλέπεις ραντεβοῦ, καὶ στὸ πεισμό μου τὸ θαπόρι ἄργησε σήμερα. Μὰ εἶναι γιὰ νὰ σκάση κανέναν, βλέπεις ὅτι μένω πίσω ἀπὸ τὴ δουλειά μου.

— Καὶ τὴν θεωρεῖς δουλειὰ τὴν ἐργολαβία σου;

— Δουλειὰ λέει; κάτι περισσότερο.....

— Ἐ! καὶ ἡ ὑπόθεσίς μου;

— Ὦχ, ἀδελφέ, μὲ τὴν ὑπόθεσί σου! ἔπειτα τὴν κυττάζουμε ὁ ἄνθρωπος μιλοῦσε, βλέπετε, σὰν δικηγόρος ποῦ ξεύρη καλὰ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Καὶ πότε μπορῶ νὰ σ' ἀνταμώσω;

— Μοῦ κατέβηκε μιὰ ἰδέα· ἔλα μαζί μου, καὶ μόλις τελειώση τὸ ραντεβοῦ μου, τελειόνομε καὶ τὴ δική σου τὴ δουλειά.

— Ὡστε μ' ἄλλους λόγους μὲ θέλεις γιὰ νὰ κρατῶ τό.....

— Δὲν εἶπα αὐτὸ ἀδελφέ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεσκάσης καὶ σὺ λιγάκι· ἔπειτα θὰ διῆς κάτι ποῦ δὲν τὸ φαντάζεσαι, ἓνα πλάσματάκι πρώτης τάξεως, ξεύρεις τὸ γούστο μου, ὥστε περιττόν.....

Λιγάκι ἀπὸ περιέργεια, καὶ λιγάκι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τελειώση ἡ ὑπόθεσίς μου, ἐδέχθηκα τὴν πρόσκλησί του, καὶ μετὰ μιὰ ὥρα εἴμεθα στὸ ραντεβοῦ.

Δὲν μποροῦσα νὰ διακρίνω καλὰ καλὰ τὴ νέα κατάκτησι τοῦ φίλου μου, ἀλλὰ παράδοξο, ἡ φωνή μου ἐφαίνετο πολὺ γνωστή.

Ἐπὶ τέλος τὸ ραντεβοῦ ἐτελείωσε, ὅταν δὲ ἡ κυρία, χωρὶς νὰ ξεύρη ἐννοεῖται τὴ παρουσία μου, ἐπερνῶσε ἀμέριμνη ἀπὸ μπροστά μου, ἀνοιξα τὸ στόμα μου σὰν χάχας, ἀπὸ τὸ θαυμασμό μου.

Ὁ ὑπερ πάντα ὡς «Λαδιον» ἐπιπλέον...

Ἐπετάχθηκα ἀμέσως καὶ τέσσαρα μάτια ἀντικρυσθῆκανε ἀγριωπά. Ποιὰ νομίζετε πῶς ἦτανε ἡ κυρία ἐκείνη; Ἡ πεθερά μου κύρισι ποῦ μὲ ἤμπέδιζε νὰ κυττάζω ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιὰτὶ δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ!

Ὅταν κατόπιν ὁ φίλος μου χωρὶς νὰ ξεύρη ἐννοεῖται καὶ αὐτὸς τί τρέχει μὲ ρώτησε γιὰ τὰς ἐντυπώσεις μου, τοῦ εἶπα:

— Εἶχες δίκαιο· ὁμολογῶ ἔτι ποτὲ δὲν ἐπερίμενα νὰ διῶ τέτοιο πρᾶγμα!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ποῦ λέτε, ἡ πεθερά μου ἔπαυσε τοὺς καυγάδες, καὶ οὔτε κἂν ἀνάφερε περὶ τῆς θεωρίας τοῦ παραθυριοῦ!

T. A.

ΤΟ ΚΑΥΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ . . .

- Πῶς ! κάτι μὲ μαῦρα ροῦχα ; . . . σκληρὸ καπέλλο ; . . .
— Ἄστα, ἀδελφέ !
— Καὶ τί μοῦτρα, Θεέ μου ! Ἄπο ποῦ ἔρχεσαι ;
— Ἄπο τὴν Ἐκκλησιά.
— Μαντεύω. Κανένας φίλος ;
— Ἄπο τοὺς περὶ πιστοὺς.
— Βρέ, τὸ καῦμένο τὸ παιδί ! . . .
. . . . .
— Ἦταν νέος ;
— Τριάντα χρονῶ. Μηχανικὸς μιὰ φορά . . .
— ὦ ! τὸν δυστυχισμένο !
— Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή.
— Ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποφύγη. Καὶ : ὡς τὸ ἔπαθε ;
— Φυσικώτατα !
— Ἔχεις δίκαιο, ἔπως δηλαδὴ θὰ συμβῆ σέ ἄλους μας . . .
— Ἦτο ὑγειέστατος, εὐφυέστατος, καὶ περιζήτητος εἰς ὅλα τὰ σαλόνια ! . . .
— Βρέ, τὸ καῦμένο τὸ παιδί ! . . .
— Δὲν ἔλειπε ἀπὸ τῆς συναναστροφῆς. Ἐγνώριζε τὴ Πόλη πέρα-πέρα. Μιὰ μέρα πῆρε πρόσκλησι σὲ μιὰ ἐσπερίδα ἀπὸ ἓνα γνωστὸ σπίτι. Δεινὸς χορευτὴς ἔπως ἦτο, δὲν ἔμεινε ντάμα ποῦ νὰ μὴν τοῦ ζητήσῃ τὸ ἀγκαζέ· δὲν μπορούσε, βλέπεις, ν' ἀρνηθῆ. Ἰδρωμένος ἔπως ἦτο, ἔκαμε τὴν ἀνοησία νὰ πάρῃ τὴ ντάμα του στὸ μπουφέ γιὰ νὰ πάρουν ἀναφυκτικὸ κατόπι τὴν ὠδήγησε στὸν ἐξώστη . . .
— Καταλαβαίνω ἔπειτα ;
— Ἐ, δὲν χρειάζεται φυσικὰ καὶ τίποτε περισσότερο. Νὰ ποῦ ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιά.
— Καὶ τὸν θάψατε ;
— Ποιὸν ; ποιὸν θάψαμε ; τὸν παντρέψαμε, καλέ . . .
— Βρέ, τὸ καῦμένο τὸ παιδί ! . . . (Μίμησις).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΜΙΟΥ

- Μονσέρ μου, ὄσε ! παρελούς !
— Τζό ! ἄχσισου παρῆ . . .
— Ἐπήγαμε εἰς τὸ Παρὶ
καὶ ξετρολλάναμε πολλοὺς.

- Οὐ βῶς ἀλλὲ μαιντινάν, ἀχτιό !
— Μονσέρ, πιγαίνομε στὸ μπιό,
Κὰν λ' ἀντρέ σερά φερμέ
κράζουμε τουροῦμι πατσέ,
κι' ἐκτελοῦμε ἀγκαζέ
προμενάτ σουρ λὲ μπαχτσέ.

- Μὲ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο
νοῦ πασὸν λετὰν τουζούου,
νοῦ πορτὸν σαπὸ μεγάλο
καὶ τσοράπ ὀσι ἄζούου.

- Νοῦ σὸμ προμιέ ποῦρ νιεκολιέ
κι' ἡ σουφραζέτες τοῦ Νησιού,
μὰ τώρα πᾶμε ὄτρο κατέ.
Ἐρτάκ παρόφ, μουσιού. Τ.Α.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 3)

ΠΡΟΣΩΠΑ: — Ένα άνδρόγυνο της εποχής.

(Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ἡ πεθερὰ λείπει ἀπὸ μέσα).

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Ἐκείνη. — Πῶς τὰ βλέπεις τὰ πράγματα, ἀνδρούλη μου;

Ἐκεῖνος. — Πολὺ σκοῦρα, γυναικοῦλά μου! μιζέρια καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐκείνη. — Ξεύρεις, ἀνδρούλη μου, τί σκέφθηκα;

Ἐκεῖνος. — Κάτι καλὸ, βέβαια!

Ἐκείνη. — Καλὸ λέγεις; καλὸ θαυμάσιο! κατέστρωσα ὀλόκληρο οἰκονομολογικὸ σχέδιο, καὶ ξεύρεις καλὰ ὅτι ἐγὼ γιὰ οἰκονομία . .

Ἐκεῖνος. — Καλέ, τί λόγος! ἂς ἀκούσωμε λοιπὸν, γυναικοῦλά μου, τὸ οἰκονομολογικὸ σου σχέδιο!

Ἐκείνη. — Μιὰ ποῦ εἶναι φτώχεια, δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦταν προτιμώτερο, νὰ μὴ κάνης τὸ παλτὸ ποῦ μοῦ ἔλεγες; ἔξοδο περιττὸ μπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ περάτηξ μετὸ περισυνὸ σου!

Ἐκεῖνος. — Καλὰ βρὲ γυναῖκα, μὰ . . .

Ἐκείνη. — Τί μὰ καὶ ξεμὰ! αὐτὸ εἶναι ἓνας τρόπος οἰκονομίας!

Ἐκεῖνος. — Βέβαια, οἰκονομίας . . .

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Ἐκείνη. — Πολὺ σκεπτικὸ σὲ βλέπω σήμερα!

Ἐκεῖνος. — Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι κανένας σκεπτικὸς σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις! κάνω ἓνα μικρὸ ὑπολογισμὸ, καὶ βλέπω πῶς γιὰ φροῦτα μόνο θέλουμε 2 λίρες!

Ἐκείνη. — Ἄς μᾶς λείψουν καὶ τὰ φροῦτα, καλέ! εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσουμε ἓνα κόσμο παράδες γιὰ φροῦτα!

Ἐκεῖνος. — Μπορεῖς πάλι νὰ μὴν πάρης καὶ τίποτα, βρὲ γυναῖκα; τίποτα καρῦδια, φουντούκια . . .

Ἐκείνη. — Καλὲ δὲν βιαριέσαι, κάμποσοι κολοκυθόσποροι . . .

Ἐκεῖνος. — Κάμποσα σῦκα, χουρμάδες . . .

Ἐκείνη. — Τί ἀνάγκη! πέρνουμε κάμποσες χαροῦμπες!

Ἐκεῖνος. — Ἄ! ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι παράγγειλα παπούτσια στὴν «Toison d'Or».

Ἐκείνη. — Παρήγγειλες παπούτσια; Ποιὰ ἦταν ἡ ἀνάγκη εὐλογημένη μου! μποροῦσες πολὺ καλὰ νὰ τὰ μπαλώσης καὶ νὰ περάσης κι' ἐφέτος.

Ἐκεῖνος. — Μὰ σὲ μιὰ ἐπίσκεψι, μετὰ μταλωμένα παπούτσια . . .

Ἐκείνη. — Ἄς σοῦ λείψῃ καὶ ἡ ἐπίσκεψις! αὐτὸ εἶναι ἓνας τρόπος . . . οἰκονομίας!

Ἐκεῖνος. — Βέβαια! οἰκονομίας!

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄.

(Ἐκείνη κάθεται στὸ τραπέζι καὶ λογαριάζει).

Ἐκεῖνος. — Τί λογαριάζεις, ἀγάτη μου;

Ἐκείνη. — Λογαριάζω τί ποσὸ θὰ εἶχαμε ἔξοδευμένο, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ οἰκονομολογικὸ μου πρόγραμμα.

Ἐκεῖνος. — Καὶ πόσο βρίσκεις λοιπὸν;

Ἐκείνη. — Οἰκονομία ἀπὸ φροῦτα Γρ. 150

» » τὸ παλτὸ σου » 432

» » τὰ παπούτσια » 85

Ἐκεῖνος. — Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι καὶ τὰ λάστιχά μου . . .

Ἐκείνη. — Ὅριστε! οἰκονομία ἀπὸ τὰ λάστιχα, Γρ. 35
ἐν ὄλῳ γρόσια 702

Δὸς μου σὲ παρακαλῶ καὶ τὰ ρέστα γιὰ δέκα λίρες, ν' ἀγοράσω τῆς γοῦνες ποῦ παρήγγειλα!! . . .

T. A.

Σ' ΕΝΑ ΓΡΙΝΙΑΡΗ

Ἐγρίνιαζε διηνεκῶς κι' εἰς ὅλους ἦτο θάρος,
ὅλα στραβά τοῦ ἐφαίνοντο, καὶ τὰβρισκε μεμπτά,
καὶ ὅταν περὶ τρογώμενος τὸν ἔφαγε ὁ χάρος,
τὸν θάψαν μετὰ τοῦ χάρος, νὰ τρώγεται μ' αὐτά.

Ἡ ὑπηρέτρια.—Μά, κύριε ! θὰ με ἀναγκάσετε ἐπὶ τέλους νὰ φωνάξω τὴ κυρία !

Ὁ κύριος.— Δὲν εἶναι ἀνάγκη ! δὲν εἶναι ἀνάγκη ! ἢ πο-
ρεῖς πολὺ καλὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσης.

ΣΕ ΜΙΑ ΧΗΡΑ

Ἐπαντρεύθηκε ἀπὸ χρόνια,
μὰ ἐργίνιαζε αἰώνια,
πῶς μαρὸ δὲν γνώρισε . . .

Χήρεψε ἢ κακομοῖρα . . .
μὰ ἀπὸ τότε ἢ πρὶν στεῖρα
τρὶς . . . ἐγεννοβόλησε ! . . .

T.A.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἀρ. Ὅλα» κ. Καβαλιέρος δικαιολογῶν τὸ ὄνομά του.

ΔΥΝΑΤΗ! . . .

Μανιώδης παίκτης του πόκερ ο κ. Χαρουμπιάδης, είχε μαζέψει εκείνο το βράδυ στο σπίτι του το άνθος της έκλεκτης κοινωνίας, γιατί πρέπει να ξέρετε ότι η κ. Χαρουμπιάδου, αυστηρή στής έθιμοτυπίες, δεν έδεχετο ανθρώπους κατωτέρας κοινωνικής τάξεως.

Οί προσκεκλημένοι έπρεπε να περάσουν κι' από τη δική της έκλογή, γι' αυτό και ο κ. Χαρουμπιάδης ποτέ δεν προσκαλούσε κανένα, αν δεν ήτο με τη συγκατάθεσι της γυναίκός του.

Όλοστρόγγυλη, χαριτωμένη, με κάτι μάγουλα που θαρρούσες και ήτανε θαμμένα με αίμα, η κ. Χαρουμπιάδου είχε πολλούς θαυμαστάς, κανείς όμως ποτέ δεν μπόρεσε να καυχηθῆ ότι κατώρθωσε τίποτε μαζί της.

Ήτανε άριστοκράτις και στη καταγωγή, και στα ήθη. Έκεινο το βράδυ ανάμεσα στους καλεσμένους ήτανε και ο Πάνος, ένας καλοκαμωμένος νέος, ένας τέλειος τύπος σαλονιού, με κάτι χαρακτηριστικά, που κάμουν πάντοτε ιδιαίτερη έντύπωση στής γυναίκες.

Το παιγνίδι εύρισκετο στην άκμή του, φαίνεται δὲ ότι ο κ. Χαρουμπιάδης έχανε άρκετά σεβαστό ποσό, γιατί δεν άνοιγε το στόμα του να πῆ λέξι, παρὰ τη συνήθεια που είχε να μιλή άδιακόπως.

— Δεν παίζετε και σεις, κύριε Πάνο; λέγει η οικοδέσποινα πλησιάζουσα τον νέο.

— Όμολογῶ, κυρία μου, ότι δεν μ' άρέσουν αυτά τὰ παιγνίδια! Θα προτιμῶσα ἔξαφνα ν' άκούσω λίγο πιάνο. Πιστεύω να ἔχετε τὴ καλωσύνη . . .

— Ευχαρίστως, κύριε Πάνο, αλλά ξέρετε ότι δεν εἶμαι δυνατή. . .

— Σ' αυτό ἔχει δίκιο η γυναίκα μου! φωνάζει ο κ. Χαρουμπιάδης άφάνων τέλος πάντων μιὰ στιγμή τὰ χαριτὰ ἢ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δεν εἶναι και τόσο δυνατή . . .

— Και όμως, λέγει η οικοδέσποινα γελῶσα, αν υπάρχει άνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶναι ὀλιγώτερον εἰς θέσιν να κρίνη αν ἡμει δυνατή ἢ ὄχι, ὁ άνθρωπος αυτός εἶναι ὁ σύζυγός μου, κύριοι!

Κανένας δεν ἐκατάλαβε τὸ πείραγμα τῆς κυρίας Χαρουμπιάδου, ὁ κ. Χαρουμπιάδης ὁμοίως, που θα εἶχε φαίνεται και κάτι ιδιαίτερα με τὴ γυναίκα του, ἐκατάλαβε πολὺ καλά τί ἤθελε να πῆ, μὰ τί να

κάνη ἔξ ἄλλου ἢ ἀλήθεια ἦταν ὅτι δεν εἶχε καν ἰδέα ἀπὸ πιάνο!

Ὁ Πάνος προσέφερε τὸν βραχίονα στήν κ. Χαρουμπιάδου, και ἔτσι σφιχτοπιασμένοι ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ παιγνιδιού για να στρωθοῦν σὲ ἄλλη κάμαρα που ἦτανε τὸ πιάνο!

Τὸ παιγνίδι ξανάρχισε με μεγαλῆτερο πάθος, και προῶμα παράδοξο, ὁ κ. Χαρουμπιάδης ἐκέρδιζε ἀδιάκοπα.

— Ξέρετε, κύριοι, τί παρατηρῶ; εἶπεν ὁ κ. Χαρουμπιάδης, ὅτι ἀπὸ τὴν ὥρα που ἄρχισε ἡ γυναίκα μου να παίξει πιάνο, ἐγύρισε τὸ γούρι!

Τέλος τὸ παιγνίδι ἐτελείωσε, μιὰ σὺν να ὑπῆρχε κάποιο προηγούμενο σύνθημα, ἐτελείωσε μαζί και ἡ μουσική συναυλία τῆς κυρίας Χαρουμπιαδου . . .

— Λοιπόν; ἠρώτησε ὁ κ. Χαρουμπιάδης, πῶς βρήκατε τὴ γυναίκα μου, κύριε Πάνο;

— Ἄ, φίλε μου, δυνατή! πολὺ δυνατή! Τ. Α.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΓΙΑ . . . ΠΑΝΔΡΕΜΕΝΟΥΣ

Ἐξωτικό, ἄγριο αἰμοβόρο,
βρυκόλακας, και ὅ,τι ἄλλο θέτε,
ζῶον, κ ἰ μάλιστα και μαστοφόρο,
τί εἶναι σᾶς παρακαλῶ; για πέτε;

Καμπάνα, που δός του σὲ ξεκουφαίνει,
παντοτεινὰ μιλά, μὰ δεν μιλιέται,
σ' ὅλα τὰ ιδιαίτερά σου μπαίνει
τί εἶναι σᾶς παρακαλῶ; για πέτε;

Κριτής, που ὅλες σου τῆς πράξεις ἐξετάζει,
ἀκόμα και στή . . . κρεββατοκάμαρά σου,
τὸ βρήκες, τί εἶναι τοῦτο τὸ μαράζι;
Ἦχι; ἔ, τότε δεν θα ζῆ ἢ . . . πεθερά σου!

Τ. Α.

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ

Βρέ για τὸ Θεὸ βροχή! . . .

Ἐκ τοῦ κατὰ «ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΑ», κ. τ. λ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρωίας γενομένης, συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ τῶν ἡμερολογίων ἐκδόται καὶ οἱ αὐτοῖς συναναστρεφόμενοι κατὰ τοῦ «Βουρδουλέως», ὥστε ἀφανῆσαι αὐτόν.

Ἦν δὲ Μακρίδης ὁ τοῦ «Σατάν» σὺν τῷ Ἀλῆ καὶ Παντελῆ, Γκιαβούρης ὁ τοῦ «Περιδρόμου» ὁ καὶ Δελῆς καλούμενος, Ἀσημακόπουλος τούπικλην «Πάνε-Ρώτας» καὶ Ρηγόπουλος ὁ τῶν «Ξεφουρισμάτων» ξεφουριστής.

Λαβόντες οὖν «Βούρδουλαν» ἀπήγαγον, καὶ παρέδωκαν αὐτόν τῷ

ΤΟ ΒΕΟΓΛΟΥ

Αὐτὸ εἶναι σέλι! καιρὸς ν' ἴνο ξο τὴν ὀμπρέλα μου . . .

κριτῆ· ὁ δὲ «Βούρδουλας» ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ κριτοῦ, καὶ ἐπρώτησε αὐτόν ὁ κριτῆς λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν σατυρικῶν; Ὁ δὲ «Βούρδουλας» ἔφη αὐτῷ· Σὺ λέγεις· καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτόν ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν, ὅτι τῇ δυνάμει χαλάστραν αὐτοῖς ἐποίησεν οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ κριτῆς· οὐκ ἀκούεις πόσα σοῦ καταμαρτυροῦσι; Εἶπεν οὖν τότε «Βούρδουλας» τῷ κριτῆ· Ἀμήν ἀμήν λέγω σοι, ὅτι τοῖς παλαιοῖς μοι ὑποποδίοις γέγραφα αὐτούς· ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον «στὰ παλιά μου παπούτσι τοὺς γράφω».

Τότε οὖν Πάνε-Ρώτας διέρρηξε τὰ ἱμῖα αὐτοῦ, λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε. Εἶπε δὲ ὁ κριτῆς τοῖς ὑπηρέταις αὐτοῦ·

Ποιήσατε ἀνθρακιάν τοῦ θερμανθῆναι τὸ γὰρ ψῦχος δριμύ, ἐπεὶ Πᾶνε-Ρώτας καλαμπούριον διεπράξατο.

Κυθημένου δὲ τοῦ κριτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἦλθεν αὐτῷ ὄχλος πολὺς λέγων. Μηδὲν σοι καὶ τῷ Βούρδουλα ἐκείνῳ, οὗτος γὰρ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν γέγονεν.

Εἰδὼς δὲ ὁ κριτὴς ὅτι διὰ φθόνον Βούρδουλαν αὐτῷ παρέδωκαν, ἔλαβεν αὐτὸν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο μετροῦν τοῖς νώτοις αὐτῶν τεσσαράκοντα παρὰ μίαν· καὶ πολλῶν κεφαλαὶ ἠνεώχθησαν, καὶ μέλη ἐσχίσθησαν ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, πολλὰ δὲ σώματα ὡς λιόπαστον ἐγένετο.

Οἱ δὲ παρεστῶτες, ἰδόντες τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· Ἄληθῶς Βουρδουλέως «Βούρδουλας» ἦν οὗτος.

Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφή ἢ λέγουσα· « Ὅπου δὲν πέφτει λόγος, πέφτει Βούρδουλας. »

T. A.

ΩΣ Αὐτοῦ ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΡΕΚΕΙ

Ὅ,τι γίνεται στὸν κόσμῳ
κί' εὐκολία ἢ μὲ ζόρις,
κάθε πράγμα, ἔχει ὄρια
— κοπελλοῦδες μου κί' ἀγόρια —
νᾶχετε στὸ νοῦ,
πῶς παντοῦ γραμμένο στέκει,
μπρὸς στὰ μάτια καθενοῦ:
Ὡς αὐτοῦ καὶ μὴ παρέκει.

Σὺ ποῦ εἶσαι παντρεμένη
κί' ἠῦρες κάποιον σχετικὸ σου,
λέγε του τὸ μυστικὸ σου,
θάρρεφέ τον καὶ... δικό σου,
μίλα του θερμά,
ὡς νὰ φθάστε στὸ ντουρσέκι
τοῦ σπιτιοῦ σου, μὰ...
Ὡς αὐτοῦ καὶ μὴ παρέκει.

Ἡ κυρίες τώρα, λένε,
μῶδα φέραν ἀπ' τὰ ξένα,
τὰ καρρὲ μισανοιγμένα,
κί' ἢ θὰ δείχνουνε τὸ ἕνα
πλάι, φαρδὺ πλατὺ
Θέ μου! τὸ σκιστὸ γελέκι
κάνε νὰ σκιστῇ...
Ὡς αὐτοῦ καὶ μὴ παρέκει.

Κί' ἢ στατιστικὲς μᾶς δείχνουν,
πῶς χωρὶς παντρεῖς νὰ γένουν,
τὰ μορὰ... πολυπληθαίνουν,
κί' ὄλο θγαίνουν, θγαίνουν, θγαί-
Κί' ἂν μὲ τῆς ὀρμές [νουν,
τοῦ ἔρωτος ὁ κόσμος μπλέκει,
θὰ φωνάζουν κί' ἢ μαμές:
— Ὡς αὐτοῦ καὶ μὴ παρέκει!
(Ἀπὸ τὸν «Κόπανον».)

ΝΕΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Δ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

πρὸς τὴν ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΡ (δηλ. κοιμισμένην).

Δεκέμβριος 18 ·· (χειμῶν, πᾶ νὰ πῆ κρύο).

Ὁραία μου Νατάλια,

Γεμᾶτος ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς χθεσινῆς μας συναντήσεως, κάθημαι, μόλις ἐξύπνησα, (καὶ πρέπει νὰ ξεύρης ὅτι πολὺ σπανίως ξυπνῶ) νὰ σοῦ γράψω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Βεβαίως δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ Σὲ βλέπω, ἀπόδειξις δὲ ὅτι οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» βαρέθησαν νὰ σὲ βλέπουν, ἀλλὰ καὶ κάθε φορὰ ποῦ Σὲ βλέπω, δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποῦ Σὲ εἶδα· καὶ πράγμα παράδοξον, τὸ ἴδιο φρονοῦν καὶ οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἀπ' Ὅλα.»

Ἄλλ' ἔχεις τὸ ἰδίωμα νὰ φαίνεσαι κάθε φορὰ μὲ πρωτότυπον καὶ νεοφανῆ χρωματισμόν. Ἄχ, Νατάλια! Πόθεν προμηθεύεσαι αὐτὸν τὸν χρωματισμόν, διὰ νὰ φροντίσω καὶ ἐγώ;

Νατάλια! ὅταν Σὲ βλέπω χορταίνω! Δὲν εἶναι τοῦτο κατὶ πρωτοφανὲς εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς πείνας;

Οὔτε ἐγὼ ἠμπορῶ πλέον νὰ Σὲ ἀποφύγω, οὔτε Σὺ θὰ κοιτορθώσης νὰ μὲ διαφύγης, χωρὶς νὰ μαρτυρήσης εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ μαζὺ μὲ Σὲ καὶ οἱ ἀναγνώσταί μου!

Ἄλλὰ καὶ ἂν φύγης ποῦ θὰ πᾶς; Θὰ Σὲ ἀγαπήσουν ἄλλοῦ τόσον ὅσον Σὲ ἠγάπησα ἐγώ; Ἐὰν μετανοήσης καὶ ὀπίσω Σου στραφῆς; (Ὁ Θεὸς φυλάξῃ ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον συναπάντημα!)

Νατάλια! Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω ὅτι Σὲ ἔχω πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ὅτι πρέπει καὶ Σὺ νὰ μὲ ἔχεις μέσα εἰς τὴν ἰδικὴν σου!

Υγείαινε, Ὁραία μου φίλη! Σὲ ἀγαπῶ ὡς ὁ ὄγος τοὺς θρούδακας, καὶ ὡς ἡ γραῖα τὴν χυλόπηττα!!

Υγείαινε! Ὁραία μου Νατάλια!

(Ἔεται συνέχεια διὰ 3 ἔτη)

T. A.

❖ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ❖

Τοῦ σώματος τὰ μέλη μιὰ φορά
φελήσαν νὰ ἐκλέξουν βασιλέα,
συνέταξαν ποῦ λέτ' ἀναφορά
καλῶντας σὲ κονσοῦλτο τῆ παρέα.

Ἐφθάσαν τὰ πόδια καὶ τ' αὐτιά,
τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα
βγήκαν μελάνες, πέννες καὶ χαρτιά
μὰ ὁ . . . δὲν φάνηκε ἀκόμα.

Τότε τὸ χέρι εἶπε μὲ ὀργή:
Ἐμπρὸς ἢ συνεδρίασις ν' ἀρχίσῃ,
αὐτὸς ὁ . . . πολὺ ἀργεῖ . . .
μήπως κανεῖς κ' αὐτόνε θὰ ρωτήσῃ;

Καὶ εἶπαν τὰ μάτια τὰ γλαρά:
τίς χάρες μας
ποιὸς ἄλλος τάχα νάχη;
ἐμεῖς σκορποῦμε λάμψι καὶ χαρά,
σὲ μᾶς ὁ θρόνος δίκαιο νὰ λάχη!

Τεντώθηκαν τ' αὐτιά ἀμέσως τότε
καὶ εἶπαν στὴν δμήγουρι: Ἰππόται!
χωρὶς κανεῖς νὰ ἔχῃ ἀκοή
μπορεῖ ποτὲ νὰ νοιώσῃ τῆ ζωῆ;
τὰ μάτια ὅτι εἶπαν εἶνε φέμμα!
σὲ μᾶς ἀρμόζει κύριοι τὸ στέμμα!

Χωρὶς ἐμένα, κύριοι ἰππόται,
κανεῖς σας δὲν βασιτιέται
μιὰ στιγμῆ;
γὰ πέστε μου, μπορεῖτε
νὰ μὴν τρώτε;
—ἐφώναζε τὸ στόμα μὲ ὀργή—
σὲ μὲ λοιπὸν ὁ θρόνος κ' ἡ τιμῆ!

Καὶ εἶπε τὸ ποδάρι στ' ἄλλα μέλη:
ἀφοῦ τὸ θρόνο κάθε ἕνας θέλει
καὶ συμφωνία
δὲν ἐπέρχεται καμμία,
προτείνω νὰ ἀφίσουμε τῆ βία . . .
κανένας μήπως τίποτε θὰ χάσῃ
ἂν μείνῃ ὁ θρόνος δυὸ λεπτά κενός;
ὑπομονὴ λιγάκι γὰ νὰ φθάσῃ
κὶ ὁ ἀξιότιμος ὁ . . . !

Τὸν λόγον δὲν ἀπέσωσε τὸ πόδι,
κὶ ἀκούσθη ἕνας κρότος μακρυνός
ἄερια ἐβγήκανε εὐώδη
ποῦ ἔφερνε μαζὺ ὁ . . . .

Ἐστάθηκε ἀγέρωχος ὡς πάντα
σὰν ἦκουσ' ἀπ' τὸ πόδι
τὰ συμβάντα,
καὶ εἶπε μὲ θυμὸ: Σὲ μένα μόνο
τεριάζει νὰ κατέχω τέτοιο θρόνο.

Τὸ χέρι τότε εἶπε: Ὅλοι, ὅλοι,
μὰ θέλουν νὰ μιλᾶνε καὶ οἱ κ . . .
σιώπα, ὑποκείμενο χυδαῖο
ποῦ πάντα τῆ περναῖς στὸ . . . .

Ἄ, ἔτσι; εἶπε τὸτ' ὁ . . . .
σφαλνῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ παντοτεινῶς
καὶ τότε θὰ μιλήσουμε ξανά!
κ' ἀμέσως τῆ πορτάρα του σφαλνῶ.

Ἀρχίζουν τὰ μάτια νὰ γουρλώνουν
ἢ τρίχες νὰ σηκώνονται ὀλόρτες,
τὰ ἔντερα φωνάζουν πῶς φλογώνουν
μ' αὐτὸς βαστᾷ κλειστὴς
τίς μπουκαπόρτες!

Ἄμάν! φωνάζει τώρα καὶ τὸ χέρι
βοήθεια! λυπήσου μας κλεινέ,
καὶ ἀνοίξε τῆ πόρτα ποῦ θὰ φέρῃ
τῆ πρώτη μας γαλήνη . . . .!

Σὲ τόσα παρακάγια καθενὸς
ἐπέσθηκε ποῦ λέτ' ὁ . . . .
ἐπῆρε κάποια πόζα, καὶ στὰ χόρτα
ἀφῆκε ν' ἀνοιγῆ ἢ . . . μπουκαπόρτα.

Καὶ ὅταν ξελαφρώσανε τὰ μέλη,
αὐτόνα ἐψηφίσανε ἐν τέλει,
μὰ μιὰ ποῦ τὸν ἐπρόσβαλε τὸ χέρι,
τοῦ ἔδωκε κατάρτα, ποῦ θὰ φέρῃ
ἐνόσφ ζοῦν ἀνθρώποι στὸν αἰῶνα,
τὸ χέρι νὰ σκουπίζ' τὸν ἀφεδρώνα.

(Κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ «Κοπάνου»)

T. A.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΠΟΡΑΛΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΝΩΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΣ

Μεγάλη ὁδὸς Βέογλου ἀριθ. 350

παρὰ τὸν Μπὸν-Μαρσέ.

Ἀριθ. Τηλεφ. 637 Πέρα.

COMPTOIR D'ELECTRICITÉ

“L'ECLAIR,”

X. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ & Σ^Α

Ἐναλαμβάνει τὴν ἐγκατάστασιν ἠλεκτρι-
κοῦ φωτὸς καὶ τὴν τοποθέτησιν παντὸς
ἠλεκτρικοῦ μηχανήματος.

Τὰ σχέδια δωρεάν.

Μεγάλη ὁδὸς Βέογλου ἀρ. 91

[ἀπέναντι τοῦ Ἑλλην. Προξενείου].

Μὴ προβαίνετε εἰς ἀγορὰν

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

πρὶν ἢ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα

“ΚΑΣΤΟΡΙΑ,”

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΙΑΧΟΒΙΤΟΥ & ΥΙΟΥ

Ἐν τῇ Πόλει, Κιουρκτσου Χάν.

Ἐκεῖ θὰ εὑρετε πλουσίαν ἔκθεσιν παντὸς
εἶδους ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ εἰς τιμὰς ἀπι-
στεύτως εὐθηνὰς καὶ ἀνεπιδέκτους συνα-
γωνισμὸν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ

ΠΟΛΥΧ. ΟΜΟΥΡΛΟΓΛΟΥ

Ἐν Πόλει, Γενῆ-Τζαμῆ,

ὀπισθεν τοῦ παλαιοῦ Ὁθ. Ταχυδρομείου
ἀριθ. 11, καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαχμοῦτ
Πασᾶ ἀριθ. 20.

Εἰς τὸ Κατάστημα αὐτὸ θὰ εὑ-
ρετε τὰ καλλίτερα καὶ στερεώτε-
ρα ἐνδύματα εἰς τιμὰς εὐθηνὰς.

ΟΙ ΝΟΙ,

ΠΟΤΑ,

ΗΔΥΠΟΤΑ,

ΔΟΝΑ - ΒΑΓΙΑΚΗ

Μπέογλου, Χαμάμπαση, ἀρ. 52

Ἀριθ. Τηλεφ. 408, Πέρα.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

A. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΔΕΧΕΤΑΙ:

Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν
2—5 μ. μ. εἰς τὸ Φαρμακεῖον Νικοπόθῃ,
Γαλατᾶ, Γενῆ-Γιὸλ ἀριθ. 11, [δίπλα στὸ
Co-opérative] καὶ 5—7 μ. μ. ἐν τῇ κα-
τοικίᾳ του, Βέογλου, ὁδὸς Ροδόλφου ἀρ.
32, Ἄπαρτ. ἀριθ. 1.

Τὰ καλλίτερα ἐνδύματα εἰς τὸ Κατάστημα Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Σταμπούλ, Σανιχὲ Χάν, (1ον πάτωμα).

Τὰ γουναρικά τὰ φίνα
ξακουσμένα γὰ τὴ φθήγνα,
θὰ τὰ βρῆτε ξέστε ποῦ ;
στὴ **ΧΡΥΣΗ ΤΗΝ ΑΛΕΠΟΥ.**

Τὸν καιρὸ μὴ σπαταλάτε,
στοῦ **ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ** τρεχάτε
ἐκεῖ γούστο, ἐκεῖ χάρι,
κι' ὄλες ὅπου πάρη, πάρη.

Ἐντευκτήριο ἔχει γίνη,
ἐκεῖ κάθε μιὰ κομψή,
τὰ γουναρικά της πέρνει
μὲ λαχάρα καὶ μὲ βία,
Βέιογλου, Χαμάλ-Μπασῆ,
καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς
εἰς τὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεία.

ΙΟΔΟΣΑΛΙΝΑ

de VETTOR PISANI

ΙΟΔΟΣΑΛΙΝΑ

Τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο
φάρμακον, δοκιμασθὲν
καὶ ἐκτιμηθὲν παρ' ὅλων
τῶν ἰατρῶν τῆς Εὐρώ-
πης, ἀπεδείχθη ὡς τὸ
μόνον δυνάμενον νὰ θε-
ραπεύσῃ ὀλοτελῶς τοὺς
ρευματισμοὺς ὡς καὶ
τὴν **ἀρτηριοσκληρώσιν.**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

Ἀντιπρόσωπος

Μ. ΠΑΠΑΖΙΑΝ

Μαάτερ Χάν 18, ΓΑΛΑΤΑ.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ, ΒΛΕΝΟΡΡΟΙΑΚΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

τοῦ Ἱατροῦ **Κ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ**

Μπέογλου, Σανιχὲ Ἀγάτς Ἀριθ. 24.

Καθ' ἐκάστην ἀπὸ 8-12 π. μ. καὶ ἀπὸ 1 μέχρι ἑσπέρας ἐν Πόλει, Μ. ὁδὸς
Ἵψηλῆς Πύλης, Ὁρχάν βέη χάν, πλὴν τῶν Κυριακῶν.

Σπουδᾶσας εἰδικῶς ἐν Παρισίοις καὶ Γενεύῃ, ἐσχάτως μεταβάς εἰς Εὐρώπην, πα-
ρακολουθήσας τὰς νέας προόδους τῆς ἐπιστήμης τῶν συφιλιδικῶν καὶ οὐροποιητικῶν
νοσημάτων. Ἐφαρμόζει τὸ *Neosalvasar* ἐπιτυχῶς ἀντικαταστήσαντος τὸ 606 εἰς
ὅλας τὰς συφιλιδικὰς κλινικάς τῆς Εὐρώπης. Ἐξέτασις αἵματος κατὰ τὴν μέθοδον
Wassermann διὰ τὴν διάγνωσιν τῆς σύφιλως. Θεραπεία τῆς ὀξείας βλενορροίας
διὰ τῶν ἐνεσέων ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐφαρμόζει τὸ Κυστοσκόπιον, Οὐρηθροσκό-
πιον καὶ Μικροσκόπιον διὰ τὴν διάγνωσιν τῆς βλενορροίας. Θεραπεία Δερματικῶν
Νοσημάτων.

Κατάστημα ἰδρυθὲν τῷ 1886

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΚΟΝΙΑΚ, ΠΟΤΩΝ ΚΑΙ ΗΛΥΠΟΤΩΝ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

Ν. ΠΙΠΙΛΙΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ

Ἐκτέλεισις παραγγελιῶν καὶ ἀποστολὴ
διαφόρ. ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθεία.

Ἱατρὸς Δ. ΚΟΚΙΔΗΣ

Χειροῦργος, Μαιευτὴρ, Γυναικολόγος.

Βέογλου, πλατεῖα Τοῦνελ,
ὁδὸς Ζουμπούλ, 8. — Ἄρ. Τηλεφ. 536.

2—5 μ. μ.

Θεραπεία χειρουργικῶν καὶ ἰδίᾳ γυναι-
κολογικῶν παθήσεων.

βλενορροίας δι' εἰδικῶν πλύσεων κατ'
ἀποκοπὴν ἐντὸς 15 ἡμερῶν.

στενωμάτων ἀνώδυνος.

Θεραπεία Συφιλίδος.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΣ

(Διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, σᾶς λέμε ὅτι ἡ δική μας ἡ Δασκάλα δὲν
ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τοὺς ἐν Φαναρίῳ, καὶ οὔτε ἐπέρασε ἀπὸ τὴν ἐγ-
κρισι τῆς φιλεκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς).

— Πόσα τὸ κρασί, Πανουριά; ἠρώτησε ὁ Γιάννης ὁ Τοίπουρας
τὸν κάπηλα τοῦ χωριοῦ.

— Δὲν τὸ πουλῶ, κύρ Τοίπουρα, γιὰτι ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς ἤλ-
θε ἡ νέα Δασκάλα, μοῦ τὸ ἔχει καταρῶσει ὅλο!

Ἡ Δασκάλα μπαίνει στὴν αἴθουσα μὲ τὴ βέργα στὸ ἓνα χέρι
καὶ μὲ τὴ μποτίλια στὸ ἄλλο.

— Τι λὲς βρὲ ἀδελφέ!

— Νὰ σοῦ πῶ κύρ Τοίπουρα, γιὰ μένα αὐτὴ ἡ Δασκάλα ἔπεσε
ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῶρα τί μαθαίνει στὰ παιδιὰ, μοῦ εἶναι ἀδιάφορο·
μπορῶ ὅμως νὰ πάρω ὄρκο, πῶς τὸ κρασί τὸ γνωρίζει καλλίτερα κ'
ἀπὸ μένα!

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα, καὶ μπῆκε ὀρμητικὰ ὁ
κύρ Γαθάθρας, ὁ «ἐμφοραξ» τοῦ χωριοῦ.

— Τώρα θὰ μάθουμε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶπε ὁ κύρ Τοίπουρας,
βλέπων εἰσερχόμενον τὸν κ. Γαθάθραν.

— Τὸ πρᾶγμα, κ. Τοίπουρα; ἠρώτησε ὁ κ. Γαθάθρας.
— Γιὰ τὴ Δασκάλα, κ. «ἔμφορα». Λέμε, τάχα, πῶς τὸ παρατσούζι . . .

— Τὸ παρατσούζι λέει; Ἄμ' αὐτὴ δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ πίνη ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ.

— Καλά, καὶ τὰ μαθήματα, κύρ «ἔμφορα»;

— Φυσικά· ὅλη ἡ διδασκαλία περιστρέφεται στὸ κρασί, καὶ γιὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅπως μοῦ τὰ διηγήθηκε τὸ κορίτσι μου.

Καὶ ὁ κ. Γαθάθρας λαβὼν ἓνα κάθισμα ἤρχισε νὰ διηγεῖται τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας.

Δευτέρα. — Ἡ Δασκάλα μπαίνει στὴν αἴθουσα τῆς παραδόσεως, μὲ μιὰ βέργα στὸ δεξιὸ χέρι καὶ μιὰ μποτίλια κρασί στὸ ἀριστερό· εἶναι μισομεθυσμένη, ἡ ἀλήθεια ὁμῶς εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ κρατῆται ἀκόμη στὰ πόδια της.

— Τὸ μάθημα ἔχουμε σήμερα, μικρούλα μου;

— Γραμματική, κυρία.

— Πολὺ καλά. Πές μου ἐσύ, Γιαννοῦλα, ἓνα ὄνομα τῆς τρίτης κλίσεως.

— Πατρίς, κυρία.

— Τὶ ἔκανε λέει; Πατρίς; Χαρᾶς τὸ ὄνομα! ἓνα ἄλλο νὰ ἔχη κάποιο ἐνδιαφέρον!

— Κρασοκατάνυξις! οἰνόπνευμα!

— Μπράβο, μικρούλα μου! γιατί πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι χωρὶς οἰνόπνευμα, δὲν μπορεῖς ν' ἀποκτήσῃς ποτὲ πνεῦμα!

Τρίτη. — Σήμερα ἔχουμε μάθημα ὠδικῆς, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν· λέτε νὰ διοῦμε!

— Τὰ πράσινα φύλλα,
τὰ κόκκινα μῆλα,
μ' ἀρέσουν πολὺ
μ' ἀρέσουν πολὺ!

— Ἄ! κακὸ χρόνο νᾶχετε! ποιὸς μωρὲ σᾶς ἔμαθε αὐτὲς τὶς ἀνοησίες;

— Ἡ περισυνὴ ἡ Δασκάλα, κυρία!

— Τὸν κακὸ της τὸν καιρό! Αὐτὰ εἶνε παλαιὰ τραγούδια ποῦ δὲν συμβιβάζονται μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Νά, αὐτὸ νὰ μάθετε.

Καὶ ἡ Δασκάλα ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ, αἱ δὲ μαθήτριαι νὰ ἐπαναλαμβάνουν ἐν χορῶ·

— Ἄχ! τὸ κρασάκι τὸ ρετσιάτο, πόσο μ' ἀρέσει, π' ἀνάθεμά το πῶς τ' ἀγαπῶ!

Τετάρτη. — Ἐλα ἐσύ, Φιφίκα, ποῦ εἶσαι πάντα πρώτη στὰ ἱερά· πές μας κανένα στίχο τοῦ Δαυΐδ.

— Τοῦ ἱλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλέῳ . . .

— Παρακάτω, παρακάτω!

— Δὲν ξέρω, κυρία!

— Νά ξεραθῆς θρωμοκόριτσο! ἴσα ἴσα ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ ξέρῃς δὲν τὸ νιόθεις.

— Ἐγὼ τὸ ξεύρω, κυρία.

— Λέγε το λοιπὸν, χρυσῆ μου! λέγε το γρήγορα!

Ποῦ νὰ πάρ' ὁ διάβολος τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου.

— Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου!

— Ἄχ! ποῦ νὰ μοῦ ζήσῃς ξυπλό μου! αὐτὸ τὸ κορίτσι θὰ ἔχη μέλλον!

Πέμπτη. — Μάθημα ἀριθμητικῆς· ὅλαι αἱ μαθήτριαι τὸ ξεύρουν καλά.

— Πόσα δράμια ἔχει ἡ ὀκᾶ, Ζαφειρίτσα;

— Ὁκτακόσα, κυρία!

— Μακάρι νὰ εἶχε τόσα; Δυστυχῶς ἔχει μόνο τετρακόσα πανάθεμάτηνε!

Παρασκευή. — Ἐλέγαμε λοιπὸν πῶς ἡ Τένεδος εἶναι νησί!

— Μάλιστα, κυρία, νησί!

— Καὶ τί θὰ πῆ νησί;

— Νησί θὰ πῆ, ἓνα κομμάτι γῆς ποῦ εἶναι περιτριγυρισμένο ἀπὸ θάλασσα!

— Άχ! τί ἀμάρτημα ποῦ ἔκαμε ἡ φύσις! ἔπρεπε νὰ περιτριγυρίζεται ἀπὸ κρασί! ἄς εἶναι . . . και τί βγάξει ἡ Τένεδος!

— Δὲν βγάξει τίποτε, κυρία μου!

— Ἄ! ποῦ νὰ πάρη ὁ διάβολος τὸν πατέρα και τὴ μάνα σου! μωρή δὲ βγάξει τὸ περίφημο Τενεδιὸ κρασί;

Και σὰν νὰ βλέπη ὄνειρο, ἡ Δασκάλα ψάλλει μέσα στὸ νοῦ της.

Κύριε! Κύριε! ἐπίβλεψον και ἴδε τὴν ἄμπελον ταύτην . . .

Σάββατον. — Τὸ σάββατον μαθήματα δὲν γίνονται, διότι ἡ δασκάλα

Νᾶταν ἡ θάλασσα κρασί, Χριστέ μου τί δουλειὰ χρυσοῦ;

κανονίζει τοὺς λογαριασμοὺς της μὲ τὸν Πανουριά! Εὐρίσκει ὁμως καιρὸ ν' ἀναπτύξη στὰ κορίτσια μερικὰ κείμενα ἀπὸ τὴν ἱερὰ κατήχησι, προπαντὸς δὲ τὸ περὶ μεταλήψεως κεφαλαίον.

Αἰσθάνεται ἰδιαίτερα εὐχαρίστησι σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, δὲν κρύπτει ὁμως τὴ δυσαρέσκειά της, διότι ἡ μετάληψις δίδεται μόνον τέσσαρες φορὲς τὸ χρόνο, και τόσο λίγη! . . . . .

Τὸ θράδυ ὅταν τρικλίζουσα γυρίζει στὸ σπίτι της, σιγοτραγουδεῖ τὸ καλλίτερο ἀσμάτιο τῆς συλλογῆς της.

Νᾶταν ἡ θάλασσα κρασί,
Χριστέ μου τί δουλειὰ χρυσοῦ! . . .

— Και τί σκέπτεσαι κύριε Γαβάθρα, πῶς πρέπει νὰ γείνη; ἠρώτησε ὁ Τσίπουρας τὸν κ. «ἔμφορα».

— Σκέπτομαι, πῶς πρέπει νὰ τὴ στείλουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!

— Ἄμ' ποῦ νὰ τὴ στείλουμε γιὰ;

— Νὰ τὴ στείλουμε . . . νὰ τὴ στείλουμε . . . στὴ κρασόσκαλα, ἀδελφέ!

(Μίμησις)

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ' ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ . . .

Τὴ θυμᾶμαι κοριτσάκι πεταχτὸ
ποῦ σκορποῦσε μέσ' στὸ σπίτι τὴν ἐλπίδα,
μὲ κοντούτσικο φουστάνι, μέ . . . σχιστό,
μ' ἓνα φιόγκο πάντα δίπλα στὴν κοτσίδα.
Ἦταν πλάσμα, φιγουρίνι, νὸ χαρῶ,
μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό!

Τί καμάρι ποῦ τὸ εἶχε ἡ μαμά . . .
τὸ περὶ φρόνιμο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά της,
στὴ μαμάκα πάντα εὐρίσκετο σιμά,
δὲν ἀπέλειπε ποτὲ ἀπ' τὴ ποδιά της.
Τί ἀθῶο ὅπου ἦταν τὸ μικρὸ
μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό!

Μὰ κυλᾶνε τὰ χρονάκια βιαστικά,
ἔμεγάλωσε, τ' ἀθῶο κοριτσάκι,
μέσ' στὰ στήθη κάτι ἄγνωστο γροικᾶ
και γυρνᾶει μέρα νύχτα στὸ σοκάκι.
Στὴ μαμάκα στήνει ἄγνωστο χορὸ
μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό.

Τᾶχει μπλέξει μ' ἓναν 'κεῖ στὴ γειτονιά
μὲ ὀλόμαιορα, βελούδινα τζουλούφια,
ποῦ δὲν ἤξευρε κανεῖς του τὴ γεννητᾶ
οὔτε πόθενε ἐκράταγε τὴ σκούφια.
Μπῆκε σ' ἔρωτα μὲ δαύτονε γερό,
μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό!

Προχωρήσανε τὰ πράγματα πολὺ
κι' ἦλθαν τότε τὰ πολὺ συνηθισμένα,

τὴν ἀφῆκε ὁ μπερμπάντης τὴν καλὴ
μ' ὑποσχέσεις καὶ μὲ λόγια μασημένα.
Τὴν ἀφῆκε, ὁ μπερμπάντης, μὲ . . . μωρό,
μὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό!

Εἶν' ἀνάγκη, κοπελλοῦδες νὰ τὸ πῶ ;
αὐτὰ τᾶχει δὰ συχνὰ ἢ ἀθωότης . . .
τὴν ἠγάπησε μὲ δόλιο σκοπὸ
καὶ δὲν γύρισε περὶ πίσω ὁ προδότης !
Τί ἀνόητο τὸ κλούβιο τῆς ξερό,
μὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό !

Ὁλομόναχη ἐκεῖ στὴ συμφορὰ
τὴ παλιά της συλλογιέται ἱστορία
ἦταν κόρη καὶ ἐκείνη μὰ φορὰ
κι' ὠνειρεύθηκε ἀγάπη καὶ λατρεία.
Ἦταν κόρη ! πλασματάκι τρυφερὸ
μὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό !

Κοπελλοῦδες μου, ἀνοίξατε τ' αὐτίσ,
μὴ κορώνετε στὸν ἔρωτα σὰν θειάφι,
μικρὸ λάθος, σὲ μὴ ξιάτερη βροδυά,
καὶ περνᾶτε στὸ Μουσεῖο, ἢ στὸ ράφι,
γιὰ νὰ ψάλλετε σὲ τόνο θλιβερὸ
μὰ φορὰ κι' ἓναν καιρό ! . . . Τ. Α.

Ὁ κύριος στὸν ὑπηρέτη του, κρατοῦντα ὀλόκληρη τὴν ὀδοντο-
στοιχία τὴν ὁποῖαν εἶχε λησμονήσει ὁ κύριος στὸ γραφεῖον του.

Ὁ Κορ — Ποῦ ἦσουν αὐτὴ μωρὴ τόση ὥρα καὶ σὲ ζητοῦσα ; θὰ σὲ
κομματιάσω μὲ τὰ δόντια μου !

Ὁ Ὑπηρέτης — Δὲν φοβοῦμαι κύριε, μὰ ποῦ κρατῶ τὰ δόντια
σας στὸ χέρι μου !

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

(Γίνεται κεφαλικὴ καταμέτρηση, καὶ τὸ Συμβούλιον εὐρίσκεται
ἐν ἀπαρτίᾳ.)

Πρόεδρος. — Ἀνάγνωθι τὰ πρακτικά, Γραμματεῦ !

Γραμματεὺς. — (Σκαλίζων τῆς τσέπης του ἐν ἀμηχανίᾳ). Κύριε
Πρόεδρε, δυστυχῶς τὰ ξέχασα στὸ ἄλλο μου τὸ παλτό.

α' Σύμβουλος. — Κύριοι, ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν σας, ὄχι τόσο ἐπὶ
τῆς ἀσυνεπείας τοῦ γραμματέως, ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλου σοβαρωτέρου ζη-
τήματος· πῶς εἶναι δυνατὸν ἓνας ὑπάλληλος νὰ ἔχη δύο παλτά ;

β' Σύμβουλος. — Ἄς μοι ἐπιτραπῆ, κύριοι, νὰ δηλώσω, ὅτι ὁ ἐν
λόγῳ Γραμματεὺς πληρώνεται ἀδρῶς, καὶ ἐπομένως ἤμπορεῖ νὰ . . .

α' Σύμβουλος. — Βεβαίως, δὲν λέγει κανεὶς τὸ ἐναντίον· 2 1/2 λί-
ραι κατὰ μῆνα ἀρκοῦν διὰ νὰ ἀγοράσῃ κανεὶς καὶ δεῦτερο παλτό,
ἀλλὰ ἐπιμένω φρονῶν ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει κάποια κατάχρησις . . .

Γραμματεὺς. — Κύριοι, ἐπιτρέψατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, νὰ εἶπω
ὅτι τὸ δεῦτερό μου παλτό, χρονολογεῖται ἀπὸ 5 ἐτῶν, τὸ ἐγνώρισα
δηλαδὴ προτοῦ λάβω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω τὴν ἀξιοτίμιον ὑμῶν
ἐταιρείαν !

α' Σύμβουλος. — Ἐχεις λεπτομερεῖς ἀποδείξεις περὶ τῶν λεγομέ-
νων σου ;

Γραμματεὺς — Μάλιστα, κύριοι, τὸν ράπτη μου !

α' Σύμβουλος. — Νὰ προσκληθῆ ὁ ράπτης ἀμέσως !

Γραμματεὺς. — Δυστυχῶς, εὐρίσκεται στὸ ἐξωτερικόν.

α' Σύμβουλος. — Προτείνω νὰ σταλῆ κάποιος ἀπὸ τὸ συμβούλιον
εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ράπτου.

Διευθυντής. — Μὰ τόσα ἔξοδα . . .

Ὁλοι οἱ Σύμβουλοι. — Δὲν σημαίνουν τὰ ἔξοδα ! ἀρκεῖ ὅτι θὰ
τηρηθῆ ἡ τάξις ! . . .

Πρόεδρος. — Ἐχετε νὰ προσθέσητε ἄλλο τίποτε ;

α' Σύμβουλος. — Κύριε πρόεδρε, δὲν ἔχω μὲν νὰ προσθέσω τίποτε,
ἔχω ὅμως ν' ἀφαιρέσω κατὰ τι ἀπὸ τοὺς μισθοὺς τῆς ὑπαλληλίας.

Διευθυντής. — Μὰ ὁ μισθὸς τῆς ὑπαλληλίας πρὸ πολλοῦ ἀνήκει
εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀφηρημένων.

β' Σύμβουλος. — Ὁ ἐπόπτης τοῦ τμήματος τοῦ . . . μοι ἀνέφερεν

ὅτι ἀναδηφῶν τὸ βιβλίον τῶν Γενικῶν Ἐξόδων παρετήρησεν 1 γρ. γεφυριάτικα χωρὶς νὰ ὑπάρχη διασάφησης εἰς ποῖον, καὶ κατὰ ποίαν ὥραν ἐδόθη αὐτὸ τὸ γρῶσι!

α' Σύμβουλος.— Καὶ ἐδῶ διακρίνω κατάχρησιν πῶς εἶναι δυνατὸν κύριοι, νὰ δίδεται 1 γρῶσι γεφυριάτικα, χωρὶς νὰ σημειοῦται ἀπὸ ποίαν πλευρὰν τῆς γεφύρας διήλθεν ὁ καταδαπανήσας αὐτὸ τὸ γρῶσι. Προτείνω νὰ διορίσωμεν κανένα ἔμπιστον (καὶ ἔχω ἓνα συγγενῆ μου) ὁ ὁποῖος νὰ ἐπιβλέπη ὅλα αὐτὰ λαμβάνων ὡς ἀμοιβὴν λίρας 20 μηνιαίως!

Διευθυντής.—Μὰ 20 λίραι δι' ἓνα γρῶσι...

Ὅλοι οἱ Σύμβουλοι.—Δὲν σημαίνουν αἱ 20 λίραι! ἀρκεῖ ὅτι θὰ τηρηθῆ ἡ τάξις.

β' Σύμβουλος.— Καὶ καίτι ἄλλο, κύριοι. Προχθὲς κατὰ τύχην, περᾶσας ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ τμήμα, εἶδον καίτι τι ἀνέλπιστον!

Ὅλοι μὲ ἄπειρον ἐνδιαφέρον.—Τί εἶδατε, λοιπόν;

β' Σύμβουλος.— Μία τρύπα, κύριοι, στὸ ταβάνι φαντάζεσθε βεβαίως, κύριοι, τί συνεπείας μπορεῖ νὰ φέρῃ μία τρύπα!

α' Σύμβουλος.— Οὐδεμία ἀμφιβολία προορίζεται, τίς οἶδε, διὰ ποίους σκοπούς. Προτείνω νὰ κλεισθῆ αὐτὴ ἡ τρύπα, ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶμαι κατάλληλος δι' αὐτό, νὰ σταλῆ ὁ κ. Ἐπόπτης ὁ ὁποῖος ἔχει συνηθεισὴ νὰ κλείη καὶ ν' ἀνοίγῃ τρύπες... στὸ νερό.

(Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχεται κατάχλωμος ὁ κ. Ἐπόπτης).

Ἐπόπτης.—Κύριοι, κύριοι, τρομερόν!

Ὅλοι μαζύ.—Τί τρέχει λοιπόν;

Ἐπόπτης.—Ὁ ταμίας τοῦ... ἔφυγε συναποκομίζων 3000 λίρας.

α' Σύμβουλος.—Σταθῆτε μιὰ στιγμή. (Ἐξέρχεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανερχεται κρατῶν τὸ «Ταμείον» εἰς τὰς χεῖρας του). Κύριοι, δὲν λυποῦμαι διὰ τὰς τρεῖς χιλιάδας λίρας τόσον, ὅσον λυποῦμαι διότι χάνομεν ἓνα τῶν καλλιτέρων ὑπαλλήλων μας ὁ ὁποῖος μέχρι τελευταίας στιγμῆς δὲν ἀπεμακρύνθη τῆς τάξεως. Ἐπῆρε μὲν τὰς 3000 λίρας, ἀλλὰ ἐτήρησε κατὰ γράμμα τὴν τάξιν. (Ἀνοίγει τὸ βιβλίον καὶ ὅλοι οἱ Σύμβουλοι σκύφτουν τὰ κεφάλια τους). Ὅριστε, κύριοι! τὰς ἐπῆρε, ἀλλὰ τὰς... ἔγραψε. Ἡ τάξις ἐτηρήθη. Τ. Α.

Μὴ βλέπετε ποῦ εἶμαι σὲ τέτοιο γάλι... ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ σόι, ὁ μπαμπᾶς μου εἶχε τὰ ποῖα πολλὰ γουρουνία στὸ χωριὸ μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ

Ἐκεῖνος.— Λοιπόν, ἐπιμένεις, ἰὰ πᾶς εἰς τὸ σουαρέ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν;

Ἐκείνη.— Ναι!

Ἐκεῖνος.— Μὰ πρὸς Θεοῦ! εἶναι ἀνθρωπαι νὰ τοὺς κἀνῃ κανεὶς τὴν τιμὴ νὰ τοὺς συναναστρέφεται!

Ἐκείνη.— Ἀφοῦ δὲν σ' ἀρέσουν, ἢμπορεῖς νὰ μὴ με συνοδεύσῃς.

Ἐκεῖνος.— Βέβαια! διὰ νὰ μείνῃς μόνη καὶ ν' ἀλωνίσῃς μ' ἄλλους τοὺς ἀρσενικοὺς τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ποῦ σὲ πολιορκοῦν διαρκῶς!

Ἐκείνη.— Ἡλίθιε!

Ἐκεῖνος.— Τὸ τί εἶμαι τὸ ξέρω μόνος μου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς σύ. Ἄλλὰ δὲν θὰ σοῦ περάσῃ! Δὲν θὰ σ' ἀφίσω ἐγὼ νὰ ἐπιστρέψῃς συνοδευομένη ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κρῦο τὸν Τ. . . ποῦ εἰς τὴν συντροφιά του εὐρίσκεις περισσότεράν εὐχαρίστησιν παρὰ εἰς τὴν ἰδικήν μου. Ἄλλὰ...
Ἐκείνη — (ἡσύχως). Ἄλλὰ . . . ἀφοῦ θὰ ἔλθῃς μαζί μου δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τότε τῆς σκηνῆς αὐτῆς τῆς ζηλοτυπίας!

Ἡ ὑπηρέτρια.— Κυρία, ὁ ποδίατρος.

Ἐκείνη.— Ἐπὶ τέλους! (πρὸς τὸν ποδίατρον.) Σᾶς ἐπερίμενα μὲ ἀνυπομονησίαν, διότι ἄλλως θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ βάλω τὰ καινούρια μου παπούτσια.

Ἐκεῖνος.— (πρὸς τὸν ποδίατρον καθ' ἣν στιγμήν ἡ σύζυγός του ἔχει σιραφεῖ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δωματίου . . . χαμηλοφώνως.) Ἄκουσε, γιαντρέ! Σοῦ δίδω ἓνα μῆνα ρεγάλο, ἂν κατορθώσῃς καὶ κάνεις τῆ γυναῖκά μου νὰ μὴ μπορῆ νὰ περπατήσῃ ἀπόψε. (Κατ' ἰδίαν) Ἔτσι θὰ πάω μόνος στὴ συναναστροφή.

Ὁ ποδίατρος.— (κεφαλή τουλάχιστον ληστοῦ) Σύμφωνοι.

Ἐκεῖνος.— (πρὸς τὸν ποδίατρον) Ἀφοῦ τελειώσῃς μὲ τὴν κυρίαν ἔλα νὰ μοῦ κόψῃς καὶ ἐμένα τοὺς κάλους.

Ἐκείνη.— (καθ' ἣν στιγμήν δίδει τὸ πόδι τῆς εἰς τὸν ποδίατρον). Σοῦ δίδω πενήντα φράγκα, ἂν ἐπιτύχῃς νὰ κάνῃς τὸν κύριον νὰ μὴ μπορῆ νὰ μὲ συνοδεύσῃ ἀπόψε. (Κατ' ἰδίαν) Μόνον ἔτσι θὰ δυνηθῶ νὰ διασκεδάσω ἀπόψε μόνη....

Ὁ ποδίατρος.— (μὲ κεφάλι τοῦ ληστοῦ) Σύμφωνοι, κυρία!

(Μίαν ὥραν κατόπιν οἱ δύο σύζυγοι κουτσένοντες, βλασημοῦντες, κατιρώμενοι ἀποφασίζουν νὰ περάσουν τὴ βραδυὰ μαζί). Ὁ ποδίατρος τοὺς τὴν εἶχε φέρει....

Ἦτο ὁ ἀντεραστὴς τοῦ κυρίου καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ ἀντεράστρια τῆς κυρίας. Κερ . . . ἐν γνώσει, . . . ἀλλὰ πληρωμένος καὶ εὐχαριστημένος ὅμως!

ΤΣΑΓΚΑΡΙΚΑ

Φοβέρες

Ἄκου με, μωρή Ἀστέρω,
θὲ νὰ μπῶ στὰ αἶματα,
πὲς στὸν κύρη σου τὸ γέρο
ὅτι πᾶν τὰ ψέμματα.

Νὰ μὴ τύχῃ καὶ σ' ἀδράξω
νὰ μιᾶς κανένανε,
πρῶτα σένανε θὰ κάψω
κ' ὕστερα ἐμένανε!

Νὰ μὴ βγῆς στὸ παραθύρι
μῆτε στὴν ταράτσα σου,
γιατὶ σοῦ χ. . . τὸν κύρη
καὶ τὴν τσάτσα σου!

Ρεβεράντσες

Σὰν περνᾶς μὲ τὸ καπέλλο
ρὲ κοπέλλα μου,
παρατάω τὸ μαστέλλο,
μὰ καὶ τὴ προστέλλα μου!

Σοῦ ζητάω ζητιανῆμι . . .
μιὰ χαιρέτα μου,
καὶ σοῦ γράφω διαθήκη
τὴ φαλτσέτα μου!

Μὰ νὰ πέσῃς ζαχαρένια
μὲς στὸ μπλόκο μου,
πῆρε ὁ διάβολος κι' ἐμένα
καὶ τὸν κατσαμπρόκο μου!

ΓΑΔΑΤΑ, Περασμπέ Παζάρ.

Κύριοί μου και Κυρίες
για ποσούτοις της ποσούτις
μη σκεπώτε δπου τάχει,
Τὰ κολλίτερα, τὰ φίνια,
Ξακουσμένα ως τή Κίνα
μόν' ή «Toison d'Or» τάχει.

ΒΕΟΥΛΟΥ, Δίοδος Παναγίας.

ΑΠΟΡΙΑ

Κυρία, μιὰ ἐρώτησι θά κάνω. Πηγαίνετε συχνά στην Ἐκκλησία
καιρός ποῦ τὸ κεφάλι τώρα σπάνω κ' ἀρχίζετε κ' ἐκεῖ γλωσσοθυσία,
για νὰ βρω τὸ λαρύγγι πῶς βασιτιέ κ' ἐνῶ ἡ κάθε μιὰ σταυροκοπιέται
ποῦ ὄλο λέτε, λέτε, λέτε; [ται ἀρχίζει κ' ἡ παρλάτα, μὰ τί λέτε;

Φωνάζετε κανένανε για φώνια Εἰς ὅ,τι κ' ἂν ρωτήσουν ἀπαντᾶτε
κ' ἀρχίζετε κουβέντα τρία χρόνια, καὶ μάλιστα ἀδιάκοπα μιλάτε,
ἰδρώνει ὁ φτωχός, στενοχωριέται μὰ ἂν καμμιά για χρόνια
μὰ τέλος στό Θεό σας ἐρωτιέται,
τί τοῦ λέτε; γιατί αὐτό, κυρίαὶ δὲν τὸ λέτε;

T. A.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Διαβολεμένο παιδί αὐτὸς ὁ Μητρούσης. Σοῦ ἐσκάρωνε κἄτι δου-
λειαίς, ποῦ ἦταν για νὰ φρίξη τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Προπάντω,
δὲν ἐχώνευε τὸν θεὸ τοῦ τὸν Ἄνανια, ἕναν τύπο, ποῦ ἄλλο τίποτε
δὲν ἔκανε παρὰ νὰ διηγείται τὸν ἥρωισμό τοῦ καὶ τῆς ἀνδραγαθίας
τοῦ. Καὶ ἦταν ἀμέτρητες ἡ ἀνδραγαθίες τοῦ. Δὲν ὑπῆρχε μέρος ποῦ
νὰ μὴν τὸ γύρισε δὲν ἐπέρασε ἀπὸ πουθενὰ χωρὶς νὰ πάθῃ καὶ
καμμιά ἐπίθεσι ἀπὸ πέντε ἕξ ντουζίνες κακούργους, τοὺς ὁποίους ὀ-
λους ἐκομματίαζε, φροντίζων πάντοτε ν' ἀφίγη καὶ κανένα ζωντανό,
για νὰ ὑπάρχη ποικιλία στὴν ἱστορία.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐδιηγείτο πάλι κατὰ τὴ συνήθειά τοῦ, πῶς μιὰ
φορὰ περνώντας δύο ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, ἄκουσε κἄτι φωνές μι-
σοπνιγμένες ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Τρέχω ποῦ λέτε, καὶ τί νὰ ὀ ὠ! Πέντε ἕξ κακούργους...

— Τοὺς ἐμέτρησε, θεῖτε; λέγει ὁ πονηρὸς Μητρούσης.

— Δηλαδὴ τόσοι φαίνονταν, εἶπε μὲ θυμὸ ὁ θεὸς Ἄνανιας. Βλέ-
πω ποῦ λέτε, πέντε ἕξ κακούργους ποῦ βαστούσαν δύο γυναῖκες λι-
γοθυμισμένες ἀπὸ τὸ φόβο τους. Δὲν χάνω καιρό, ὀρω μωρὲ μᾶτια
μου ἀπάνω τους, πέρνω μὲ τὸ δεξιὸ μου χέρι τὴ μιὰ γυναῖκα, μὲ τὸ
ἀριστερὸ τὴν ἄλλη, καὶ μὲ τὰ ἄλλα μου τὰ δύο τὰ χέρια...

— Κόφτο, μπάρμπα! φωνάζει πάλι ὁ Μητρούσης. Τί διάβολο! κον-
τεύεις νὰ μᾶς πῆς πῶς ἔχεις ἑκατὸ χέρια!

Ἄν ὁ θεὸς Ἄνανιας ἐκοκκίνησε, ξεροκατάπιε, μὰ τί νὰ κάνῃ; αὐτὸς
ὁ διαβολεμένος ὁ Μητρούσης πάντα τὸν ἔκανε ρεζίλι.

Τὰ μάλωσε ὁμως ὀπως ὀπως καὶ ἐξηκολούθησε

— Πέρνω, ποῦ λέτε, τῆς δύο γυναῖκες, καὶ τῆς βάζω πρόχωμα
μπροστά μου!

— Μωρὲ παλληκαρᾶς, νὰ βάζῃ δύο γυναῖκες πρόχωμα! Ξαναφώ-
ναξε πάλι ὁ Μητρούσης.

— Σκασμὸς μωρὲ παληόπαιδο, δὲν ἔχει κανέναν δικαίωμα νὰ λα-
θέψῃ; θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πῶς ἐγὼ ἔγεινα πρόχωμα στῆς γυναῖκες...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὁ πονηρὸς Μητρούσης πλησιάζει τὸν μπάρ-
μπα τοῦ, βάζει κἄτι στὴ τσέπη τοῦ, καὶ ξανακάθεται στό μέρος τοῦ.

— Ἄφοῦ λοιπὸν ἐξησφάλισα τῆς γυναῖκες, πιάνω μὲ τὴ σειρά ὀ-

λους τούς κακούργους, που τούς είχε παραλύσει ο φόβος, και έναν ένα τούς κολνώ στον τοίχο!

— Ά, ως αυτού, μπάρμπα, και δεν τρώγεται! Για γραμματόσημα τούς πήρες αδελφέ; φωνάζει πάλι ο Μητρούσης. Δεν ξέρω αν οι κακούργοι σου κολλήσανε στον τοίχο, ξέρω μόνο που η ιστορία σου αυτή τη φορά δεν «κόλλησε».

Κρύος ιδρώς έκοψε τον θείο Άνανία: έκανε να βγάλει το μανδηλάκι από τη τσέπη του, μά σαν να τον εδάγκασε φειδί, το τράβηξε γρήγορα κατάχλωμος και έμπηξε της φωνές.

Όλο το σπίτι έγεινε ανάστατο. Νερά, ξείδια, κολώνιες, όλα μπήκανε σ' ενέργεια: όλοι έτρεχαν άπάνω κάτω, και μόνο ο πονηρός Μητρούσης έσπανε εκεί χάμου στα γέλοια.

Με μεγάλη προφύλαξη σκαλίξανε τη τσέπη του θείου Άνανία και βγάλανε ένα ποντικό λαστιχένιο.

— Έννοια σου, μωρέ παληόπαιδο! φωνάζει ο θεός Άνανίας μόλις συνερχόμενος από το φόβο του.

— Άμ' τί να κάνω, μπάρμπα; του λέγει ο Μητρούσης. Βλέποντας πως δεν έμεινε πειά κακούργος ζωντανός στα χέρια σου, και πως αν έμεινε και κανένας δεν σε φοβερίζει, έσκέφθηκα ν' αλλάξω το σύστημα, και σουβάλα στη τσέπη τον ποντικό που είχαμε στο σαλόνι μας. Βλέπεις ότι δεν ήτανε άσχημη ή ιδέα μου. Γιατί έτσι δεν κατώρθωσαν τόσοι και τόσοι κακούργοι, το κατώρθωσε ένας ποντικός, κι' εκείνος... ψεύτικος.

T. A.

ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΕΡΤΣΙΟΖΑ

Αυτά τὰ νάζια, κόρη μου, ποσῶς δὲν σοῦ ταιριάζουνε, καὶ γίνεσαι τὸ παίγιον τοῦ κάθε ἀργιοσχόλου, γιατί πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, ποῦ σὲ γλυκοκτυττάζουνε, λένε πῶς εἶσαι, πῶ, πῶ, πῶ, μὴ κάλτσα τοῦ διαβόλου...

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε ἐδῶ στή Πόλι κάποια παράδοξη γυναίκα, που τήν ἔλεγαν θειά Παρασκευούλα.

Ήτανε ἀπὸ κείνες τῆς γυναίκες, ποῦ ὅπως λέγει τὸ γνωμικό, δὲν είχαν στὸν ἥλιο μοίρα.

Εἶχε ὑποφέρει πολλὰ ἢ καυμένη ἢ γυναικοῦλα, μάλιστα τόσα πολλά, ποῦ ὁ θεός, ὁ ἑπίτοιος ὅπως λέν δὲν εἶναι ἀρβανίτης, τήν ἐλυπήθηκε καὶ μὴ μέρα εὐρέθηκε ἔξαφνα, σὲ μὴ κατάστασι, ποῦ ἢ γειτόνισες ἐπήγαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους!

Πῶς έγεινε αὐτὸ τὸ θαῦμα, μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν εἶμαι σὲ θεσί νὰ σᾶς τὸ πῶ, τὸ μόνο βέβαιο εἶναι ὅτι ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἢ θειά Παρασκευούλα, ἔπιασε ὅλο τὸ σπίτι ποῦ ἐκαθούντανε, καὶ ἀπὸ νοικατόρισα ποῦ ἦτανε ὡς τότε, κατώρθωσε νὰ πάρη τὸν ἐπίζηλο τίτλο τῆς «Ὀδᾶ-Μπασίδενας».

Πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ἢ θειά Παρασκευούλα δὲν ἤξευρε καθόλου γράμματα, γιατί τότε δὲν ὑπῆρχε ἢ ἐθνικὴ σχολὴ τῶν γλωσσῶν, αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἡμπόδιζε νὰ εὕρη ἕνα δικό της ἀλφαθητάριο, ποῦ εἶχε κάποια ὁμοίότητα μὲ τὸ Κινέζικο.

Ἐξαφνα ἀγόραζε μαντζάνες ἀπὸ τὸ μανάθη τῆς γειτονιάς; (ἀγόραζε πάντοτε βερεσὲ καὶ φυσικὰ εἶχε τεφτεράκι) δὲν ἦτανε δυνατὸν νὰ ἐμπιστευθῇ στὰ γραψίματα τοῦ μανάθη τῆς, γιατί μποροῦσε νὰ τὴν γελάσῃ· ἔπρεπε νὰ τὸ γράψῃ ἢ ἴδια μὲ τὰ χέρια τῆς· ἀμέσως ἐμβαίνει εἰς ἐνέργεια τὸ Κινέζικο ἀλφαθητάριο· ἐζωγράφισε δηλαδὴ μὲ μεγάλη ὑπομονὴ τόσες μαντζάνες, ὅσες εἶχε ἀγοράσῃ.

Τὸ ρούσικο σέλινο τὸ ἐζωγράφισε μὲ ἕνα κύκλο, καὶ τρεῖς τσοῦνες καὶ ἔτσι ἐπήγαινε λέοντας. . . .

Μὴ μέρα ὅμως ὀλίγο ἔλλειψε νὰ σκοτωθοῦν μὲ τὸ μανάθη, γιατί ἐπάνω σ' ἕνα σχῆμα, προέκυψε διχογνωμία: δηλαδὴ ὁ μὲν μανάθης ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτανε μαντζάνα, ἢ δὲ θειά Παρασκευούλα ἐπέμενε καὶ καλὰ πῶς ἦτανε ἀγγοῦρι!

Νὰ σᾶς πῶ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω ποιὸς εἶχε δίκαιο· ἀπεδείχθηκε ὅμως ὅπως θὰ διῆτε παρακάτω ὅτι ἂν μ' αὐτὸ τὸ

ἀλφαθητάριο κατώρθωσε ὅπως ὅπως νὰ γλυτώνη ἀπὸ τῆς κλεψιῆς τῶν μανάβηδων καὶ τῶν μπακάληδων, δὲν κατώρθωσε ἔμως νὰ ἔχη τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα καὶ μὲ τοὺς νοικατοραίους τῆς.

Πῶς διάβολο θέλετε νὰ ζωγραφίσῃ τὸν μῆνα πότε ἀρχίζει καὶ πότε τελειώνει!

Ἡ θεῖα Παρασκευοῦλα ἐσκέφθηκε πολὺ μ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, κι' ἐπὶ τέλος κατέληξε σὲ μιὰ νέα ἐφεύρεσι.

Παρακάλεσε δηλαδὴ ἕνα παπᾶ τῆς γειτονιάς νὰ ἔρχετο τακτικὰ κάθε μῆνα νὰ τὴν ἀγιάζει.

Ὅταν λοιπὸν ὁ παπᾶς ποῦ δὲν περιμένει δὰ καὶ ἰδιαιτέρη πρόσκλησι, ἤρχετο μὲ τὴν ἀγιαστοῦρα του ἢ θεῖα Παρασκευοῦλα βέβαιη πῶς ἦτανε πρωτομηνιά, χτυποῦσε ὄλες τῆς πόρτες μὲ τὴ σειρά καὶ ἔπερνε τὸ μηνιάτικο.

Αὐτὸ ἔμως δὲν ἐβάσταξε πολὺ, γιὰτὶ κάμποσοι νοικατοραῖοι ποῦ μυρισθῆκανε τὴ δουλειά, κατέστρωσαν ἀμέσως ἕνα σατανικὸ σχέδιο.

Ὅταν δηλαδὴ ἦλθε πάλι ὁ παπᾶς κατὰ τὴ συνήθειά του, αὐτοὶ τοῦ εἶπαν πῶς τάχα ἡ θεῖα Παρασκευοῦλα ἦταν ἄρρωστη καὶ ἐπιφόρτωσε αὐτοὺς ν' ἀνταμείψουν τὸν παπᾶ γιὰ τὸ κόπο του.

Αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἐβάσταξε κάμποσο, ὡς ποῦ ἡ θεῖα Παρασκευοῦλα, βλέποντας πῶς ὁ μῆνας ἐπήγαινε εἰς μάκρος, ἀπεφάσισε νὰ βρῆ τὸν παπᾶ.

— Δὲν ἦλθες, παπᾶ μου, νὰ μ' ἀγιάσῃς αὐτὸ τὸ μῆνα!

— Ἀκόμα χθὲς ἤμουνα ἐκεῖ χριστιανὴ μου, μὰ ἐσὺ ἤσουν ἄρρωστη! εἶπε ὁ παπᾶς.

Ἡ θεῖα Παρασκευοῦλα ἐκατάλαβε τὸ κόλπο, μὰ ἦτανε ἀργά. Αὐτὴ τὴ φορά ἡ ἐφεύρεσις ἀπέτυχε· οἱ νοικατοραῖοι τῆς τὴν εἶχανε φάγει τουλάχιστον πέντε μηνιάτικα. . . .

T. A.

